

Forslag

til

Lov om ændring af lov om betalingstjenester, lov om finansiel virksomhed, lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme og lov om visse forbrugeraftaler¹

(E-penge)

§ 1

I lov nr. 385 af 25. maj 2009 om betalingstjenester, som ændret ved § 4 i lov nr. 1273 af 16. december 2009, § 5 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, og § 26 i lov nr. 718 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. Som *fodnote* til lovens titel indsættes efter »(EU-Tidende 2007 nr. L 319, s. 1)«: »samt Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed om ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF, (EU-Tidende 2009 nr. L 267, s. 7)«.

2. Lovens *titel* affattes således:

»Lov om betalingstjenester og elektroniske penge«.

3. Overalt i loven ændres »Fællesskabet« til: »Unionen«.

4. I § 1, *stk. 2*, indsættes som *2. pkt.*:

»Lovens kapitel 3 a finder anvendelse på udstedelse af elektroniske penge.«

5. I § 2, *stk. 1, nr. 3*, ændres »kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed« til: »kapitel 3 a«

6. Efter § 2 indsættes:

»§ 2 a. Elektroniske penge må kun udstedes af følgende udstedere, der er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område:

- 1) Pengeinstitutter.
- 2) E-pengeinstitutter.
- 3) Danmarks Nationalbank.
- 4) Offentlige myndigheder.

¹ Loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed om ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF, (EU-Tidende 2009 nr. L 267, s. 7).

Stk. 2. Elektroniske penge må endvidere udstedes her i landet af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, jf. § 39 p og q.«

7. I § 4, nr. 14, indsættes efter »Betalingstransaktioner«: »og en pengeværdi, der anvendes til at foretage betalingstransaktioner«.

8. Efter § 5 indsættes før »Definitioner«:

»§ 5 a. Loven kan ikke fraviges til skade for indehavere af elektroniske penge, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 39 s kan fraviges ved aftale mellem udstederen og indehavere af elektroniske penge, der ikke er forbrugere.«

9. I § 6 indsættes som nr. 20-23:

»20) *E-pengeinstitut*:

En juridisk person, der har opnået tilladelse til at udstede elektroniske penge i henhold til § 39 a.

21) *Elektroniske penge*:

En elektronisk eller magnetisk lagret pengeværdi, der repræsenterer et krav på udstederen, som udstedes ved modtagelse af betaling af midler med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner, og som accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge

22) *Udsteder af elektroniske penge*:

Udstedere nævnt i § 2 a.

23) *Indehaver af elektroniske penge*:

En person, der er ejer af elektroniske penge, og som i kraft heraf har et krav på en udsteder af elektroniske penge.«

10. I § 37, stk. 3, indsættes som 2. pkt.:

»Hvis virksomheden senest 30 dage senere søger om tilladelse efter § 7, kan virksomheden fortsætte sin aktivitet i henhold til stk. 1, mens ansøgningen behandles.«

11. I § 39, stk. 3, indsættes efter »§ 37«: », samt oplysning om gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder, hvis virksomheden har tilladelse til at udbyde aktiviteter i medfør af § 38, nr. 2.«

12. Efter § 39 indsættes før »Kapitel 4« som nyt *kapitel*:

»Kapitel 3 a

Udstedere af elektroniske penge

Tilladelse som e-pengeinstitut

§ 39 a. Virksomheder, som er omfattet af § 2 a, stk. 1, nr. 2, skal have tilladelse som e-pengeinstitut for at kunne udstede elektroniske penge.

Stk. 2. Finanstilsynet giver tilladelse, når

- 1) virksomheden opfylder kravene i § 7, stk. 2, nr. 1-3, 5-7 og 8, jf. § 19,
- 2) virksomheden opfylder kravet til startkapital i § 39 f, og
- 3) der er truffet passende foranstaltninger for at beskytte de midler, der tilhører indehavere af de elektroniske penge, jf. § 39 l, hvis virksomheden ud over udstedelse af elektroniske penge udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, nr. 2- 4.

Stk. 3. En ansøgning om tilladelse som e-pengeinstitut skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om kravene i stk. 2 er opfyldt, herunder

- 1) oplysninger, som er nævnt i § 7, stk. 3, nr. 1-5 og 7-10,
- 2) dokumentation for, at virksomheden råder over den i § 39 f anførte startkapital, og
- 3) en beskrivelse af de foranstaltninger, der er truffet for at beskytte de midler, som tilhører indehavere af elektroniske penge, hvis virksomheden udøver andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, nr. 2-4.

Stk. 4. Oplysningerne skal indeholde en beskrivelse af de organisatoriske og revisionsmæssige foranstaltninger, som virksomheden har truffet for at beskytte indehavernes interesser og sikre kontinuitet i forbindelse med udnyttelsen af tilladelsen til at udstede elektroniske penge.

Stk. 5. Hvis virksomheden ud over at udbyde elektroniske penge udøver andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, nr. 2-4, kan Finanstilsynet beslutte, at e-pengevirksomheden skal udøves i et særskilt selskab.

Underretningspligt

§ 39 b. Bestemmelsen i § 8 om underretningspligt finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Meddelelse af beslutning

§ 39 c. Bestemmelsen i § 9 om meddelelse af beslutning finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Opbevaring af oplysninger

§ 39 d. Bestemmelsen i § 10 om opbevaring af oplysninger finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Andre aktiviteter

§ 39 e. Udover at udstede elektroniske penge, kan e-pengeinstitutter udøve følgende aktiviteter:

- 1) Udbud af driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester, herunder betalingstjenester, når de har tilknytning til udstedelse af elektroniske penge, jf. bilag 1.
- 2) Udbud af betalingstjenester, jf. bilag 1.
- 3) Drift af betalingssystemer.
- 4) Andre forretningsaktiviteter end de i nr. 1-3 nævnte.

Stk. 2. De bestemmelser, der gælder for udbud af betalingstjenester i denne lov, finder tillige anvendelse for e-pengeinstitutter, når de udbyder betalingstjenester, som ikke er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge.

Startkapital

§ 39 f. Virksomheden skal på tidspunktet for opnåelse af tilladelse have en startkapital på mindst 350.000 euro.

Stk. 2. Startkapitalen omfatter indbetalt aktie-, anparts- eller andelskapital, overkurs ved emission, reserver, samt overført overskud eller underskud.

Basiskapital

§ 39 g. E-pengeinstitutter skal til enhver tid som minimum have en basiskapital, som svarer til det højeste af følgende beløb:

- 1) Startkapitalen, jf. § 39 f.
- 2) Et beløb svarende til 2 pct. af de gennemsnitlige udestående elektroniske penge (betegnet metode D, jf. bilag 2).

Stk. 2. Hvis e-pengeinstituttet udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, som ikke er nært knyttede accessoriske tjenester til udstedelse af e-penge, skal der ved beregningen af beløb i henhold til stk. 1, nr. 2, tillægges et beløb, som beregnes i overensstemmelse med § 13, stk. 1, nr. 2.

Stk. 3. Basiskapitalen opgøres i overensstemmelse med § 14.

Stk. 4. Gennemsnittet af udestående elektroniske penge, jf. stk. 1, nr. 2, beregnes som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge, opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver kalenderdag i de foregående seks kalendermåneder. Opgørelsen foretages den første kalenderdag i hver måned.

Stk. 5. Ved opgørelse i henhold til stk. 1, nr. 2, kan Finanstilsynet ud fra en risikovurdering af det enkelte e-pengeinstitut beslutte, at instituttets basiskapital skal være op til 20 pct. højere og indtil 20 pct. lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af den anviste beregningsmetode. Ved opgørelse i henhold til stk. 2 finder § 13, stk. 2-3, tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. Hvis virksomheden ikke har gennemført seks måneders drift på datoen for beregningen, anvendes som grundlag for beregningen de gennemsnitlige udestående elektroniske penge, som fremgår af virksomhedens estimater for det kommende år.

Ledelse og indretning af virksomheden

§ 39 h. Bestemmelserne i §§ 18 og 19 om ledelse og indretning af virksomheden finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Ejerforhold

§ 39 i. Enhver fysisk eller juridisk person, der påtænker direkte eller indirekte at erhverve en kvalificeret andel i et e-pengeinstitut, skal på forhånd underrette Finanstilsynet, som skal godkende den påtænkte erhvervelse. Det samme gælder ved forøgelse af den kvalificerede andel, der medfører, at denne efter erhvervelsen vil udgøre eller overstige henholdsvis 20 pct., 30 pct., eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne, eller medfører, at e-pengeinstituttet bliver en dattervirksomhed.

Stk. 2. Ved kvalificeret andel i henhold til stk. 1 forstås direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af e-pengeinstituttet.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om betingelser for godkendelse af ejerforhold, fremgangsmåden ved ansøgning om godkendelse, underretningspligt for e-pengeinstituttet og ejere af kvalificerede andele i e-pengeinstituttet, samt beføjelse til i visse tilfælde at ophæve stemmeret for ejere af kvalificerede kapitalandele m.v.

Regnskaber og lovpligtig revision

§ 39 j. Bestemmelserne i § 20, stk. 1-6 og stk. 8 finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. Hvis e-pengeinstituttet udøver andre aktiviteter som omhandlet i § 39 e, nr. 2-4, skal e-pengeinstituttets reviderede årsrapport yderligere omfatte et særskilt regnskab for henholdsvis e-pengeydelse og andre aktiviteter.

Ydelse af kredit og forbud mod indlån og renter

§ 39 k. E-pengeinstitutter må ikke yde kredit af midler, der er modtaget fra indehavere af elektroniske penge.

Stk. 2. E-pengeinstitutter må ikke tage imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler. De midler, som e-pengeinstituttet modtager fra en bruger, skal uden ugrundet ophold veksles til elektroniske penge og stilles til rådighed for denne.

Stk. 3. Udstedere af elektroniske penge må ikke tilskrive renter eller lignende af beløb, som er vekslet til elektroniske penge.

Stk. 4. E-pengeinstituttet må yde kredit i forbindelse med udbud af betalingstjenester, der ikke er omfattet af § 39 e, stk. 1, nr. 1, hvis kravene i § 21, stk. 2, er opfyldt.

Sikring af midler

§ 39 l. E-pengeinstitutter, der udøver andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, skal sikre de midler, der er modtaget fra brugere med henblik på veksling til elektroniske penge. Hvis midlerne ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, endnu ikke er vekslet til elektroniske penge og stillet til disposition for indehaveren, skal midlerne senest på dette tidspunkt indsættes på en særskilt konto i et kreditinstitut eller investeres i sikre, likvide aktiver med lav risiko. Midlerne må herved ikke kunne gøres til genstand for retsforfølgning fra e-pengeinstituttets øvrige kreditorer.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 22, stk. 2, om mulighed for garantistillelse finder tilsvarende anvendelse.

Stk. 3. Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1 og 2, herunder om undtagelser til kravet om sikring.

Outsourcing

§ 39 m. Bestemmelserne i §§ 26-29 og § 36 om outsourcing finder ligeledes anvendelse på e-pengeinstitutter.

Danske e-pengeinstitutters virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område

§ 39 n. Bestemmelserne i §§ 30-31 om danske betalingsinstitutters virksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 32 finder tilsvarende anvendelse, dog således at danske e-pengeinstitutter alene må have agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, hvis denne udelukkende er formidler af andre aktiviteter end salg af elektroniske penge, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 2-4.

Udenlandske e-pengeinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område

§ 39 o. Bestemmelserne i §§ 33-34 om udenlandske betalingsinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter.

Stk. 2. Bestemmelsen i § 35 finder tilsvarende anvendelse, dog således at udenlandske e-pengeinstitutter der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, alene må have agenter her i landet, hvis denne udelukkende er formidler af andre aktiviteter end salg af elektroniske penge, jf. § 39 e, stk. 1, nr. 2-4.

Begrænset tilladelse til udstedere af elektroniske penge

§ 39 p. Finanstilsynet kan give en virksomhed en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge til anvendelse her i landet, når

- 1) virksomheden har hovedkontor og hjemsted i Danmark eller virksomheden har hovedkontor og hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. dog stk. 3, og har en tilladelse til at udstede elektroniske penge omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 1,
- 2) betingelserne i § 37, stk. 1, nr. 2-3, er opfyldt, og
- 3) når en af betingelserne i § 39 q, stk. 1, er opfyldt.

Stk. 2. En ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge skal indeholde de oplysninger, der er nødvendige til brug for Finanstilsynets vurdering af, om kravene i stk. 1 er opfyldt, herunder

- 1) oplysninger om direktører og ledelsesansvarlige for virksomheden, og hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af virksomhedens udstedelse af elektroniske penge, der dokumenterer, at kravene i henhold til § 18 er opfyldt,
- 2) oplysning om hvilke af de aktiviteter, der er nævnt i § 39 q, stk. 1, som virksomheden har til hensigt at udøve,
- 3) hvis ansøgeren har til hensigt at udstede elektroniske penge omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 1, en beskrivelse af anvendelsesområdet for elektroniske penge samt begrundelse for, at udstedelsen er omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 1, og
- 4) hvis ansøgeren har til hensigt at udstede elektroniske penge omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 2, en forretningsplan med budgetprognose for det første regnskabsår samt det senest reviderede årsregnskab, såfremt et sådan er udarbejdet.

Stk. 3. Finanstilsynet kan dispensere fra kravet om begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 1, til virksomheder, der har en lignende tilladelse inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal dog anmeldes til Finanstilsynet og registreres, inden virksomheden må påbegynde udstedelse af elektroniske penge.

§ 39 q. En begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge her i landet kan omfatte,

- 1) elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, eller
- 2) elektroniske penge, hvor udstederens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske beløb på intet tidspunkt overstiger et beløb der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

Stk. 2. En tilladelse til at udstede elektroniske penge i henhold til stk. 1, nr. 2, bortfalder når udstederens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriele elektroniske beløb overstiger et beløb der modsvarer værdien af 5 mio. euro. Hvis virksomheden senest 30 dage senere søger om tilladelse efter § 39 a, kan virksomheden dog fortsætte sin aktivitet i henhold til § 39 q, stk. 1.

Stk. 3. Finanstilsynet kan fastsætte regler om sikring af midler modtaget fra brugere for udstedere med begrænset tilladelse.

§ 39 r. En virksomhed med begrænset tilladelse, jf. § 39 q, stk. 1, er forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Stk. 2. En virksomhed med begrænset tilladelse, jf. § 39 q, stk. 1, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, når virksomhedens samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriele elektroniske beløb overstiger et beløb, der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

Stk. 3. En virksomhed med begrænset tilladelse skal én gang om året indsende en erklæring til Finanstilsynet om, at virksomheden opfylder betingelserne for at få tilladelse efter § 39 q, samt oplysning om de gennemsnitlige udestående elektroniske penge. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Hvis virksomheden ikke drives i selskabsform, skal erklæringen underskrives af den daglige ledelse. Erklæringen skal være Finanstilsynet i hænde senest den 1. april hvert år.

Stk. 4. Finanstilsynet kan fastsætte nærmere regler om, hvilke ændringer der skal underrettes om efter stk. 1.

Udstedelse og indløsning

§ 39 s. Udstedere af elektroniske penge må ikke udstede elektroniske penge til overkurs.

Stk. 2. Indehaveren af elektroniske penge kan, inden udløbet af de elektroniske penge, kræve restværdien helt eller delvis indløst til pålydende værdi.

Stk. 3. Anmoder indehaveren af elektroniske penge, ved udløbet af de elektroniske penge eller op til et år efter de elektroniske penges udløb, om indløsning af de elektroniske penge skal,

- 1) den samlede restværdi af e-penge genindløses, og
- 2) hvis udstederen af e-penge udøver aktiviteter som nævnt i § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, og det ikke på forhånd er kendt, hvilken andel af midlerne, der skal anvendes til elektroniske penge, indløser udstederen af elektroniske penge alle de midler, indehaveren af elektroniske penge har anmodet om.

Stk. 4. Der kan kun opkræves gebyr i forbindelse med indløsning, hvis dette fremgår af aftalen, og kun, hvis

- 1) der kræves indløsning inden de elektroniske penges udløb,
- 2) aftalen mellem udsteder og indehaver indeholder en udløbsdato, men indehaveren af de elektroniske penge opsiger aftalen inden denne dato, eller
- 3) der ønskes indløsning mere end et år efter udløbet af aftalen mellem udsteder og indløser.

Stk. 5. Et eventuelt gebyr, som nævnt i stk. 4, skal stå i rimeligt forhold til og svare til de faktiske omkostninger for udstederen af elektroniske penge.

Stk. 6. Betingelserne for indløsning i henhold til stk. 2 og 3, herunder eventuelle gebyrer, jf. stk. 4, skal klart fremgå af aftalen mellem udstederen og indehaveren. Indehaveren af de elektroniske penge skal oplyses om disse betingelser, før vedkommende bliver bundet af en kontrakt eller et tilbud.

God skik

§ 39 t. Bestemmelsen i § 84 om god skik finder tilsvarende anvendelse på e-pengeinstitutter og virksomheder med en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge.«

13. § 51, stk. 6, ophæves.

14. I § 88, stk. 1, nr. 1, udgår efter »filialer«: »og« og i stedet indsættes: »,«.

15. I § 88, stk. 1, nr. 2, udgår efter: »kapitel 3«: »,« og i stedet indsættes: »,«.

16. I § 88, stk. 1, indsættes som nr. 3 og 4:

»3) virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitut her i landet, jf. 39 a, samt disses filialer, og

4) virksomheder, der har fået begrænset tilladelse som e-pengeinstitut, jf. § 39 p.«

17. I § 90 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. Finanstilsynet kan inddrage en virksomheds tilladelse som e-pengeinstitut, eller begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, hvis virksomheden,

- 1) ikke gør brug af tilladelsen inden for 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen eller ikke har udøvet e-pengevirksomhed i en periode på over 6 måneder,
- 2) har opnået tilladelsen på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis,
- 3) ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse efter kapitel 3 a, eller
- 4) ikke overholder lov om forebyggende foranstaltninger med hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

18. I § 106, stk. 1, indsættes før »§ 47, stk. 4, 1. pkt.,«: »§ 39 s,«.

19. I § 107, stk. 1, indsættes efter »§ 2,«: »§ 2 a,«.

20. I § 107, stk. 1, indsættes efter »§ 39, stk. 1-3,«: »§ 39 a, stk. 1, § 39 b, § 39 d, § 39 k, stk. 2, § 39 l, og § 39 r, stk. 1-2,«.

21. I § 107, stk. 2, indsættes efter »§ 32, stk. 1, stk. 3, 2. pkt., og stk. 4,«: »§ 39 h, § 39 k, stk. 1, 3 og 4, § 39 m,«.

22. I § 107 indsættes efter stk. 2 som nyt stykke:

»Stk. 3. Undlader en udsteder af elektroniske penge at efterkomme påbud udstedt efter § 89 eller at meddele oplysninger efter § 87, stk. 1, straffes vedkommende med bøde.«

Stk. 3-7 bliver herefter stk. 4-8.

23. Efter § 109 indsættes:

»§ **109 a.** Juridiske personer, der inden den 1. januar 2011 har påbegyndt virksomhed som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse efter § 39 a, kan fortsætte denne virksomhed her i landet eller i en hver anden medlemsstat uden tilladelse indtil den 30. oktober 2011.

Stk. 2. Juridiske personer, der inden den 1. januar 2011 har påbegyndt virksomhed omfattet af § 39 q, kan fortsætte denne virksomhed uden tilladelse indtil den 30. april 2012.«

24. I bilag 2 indsættes i »**1. Beregningsmetoder**« efter »**Metode C**«:

»**Metode D**

Beregningsgrundlag: Instituttets gennemsnitlige udestående elektroniske penge.

E-pengeinstituttets basiskapital skal udgøre et beløb svarende til 2 pct. af de gennemsnitlige udestående elektroniske penge.«

§ 2

I lov om finansiel virksomhed, jf. lovbekendtgørelse nr. 467 af 29. april 2010, som senest ændret ved § 16 i lov nr. 724 af 25. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. § 1, stk. 10, ophæves.

Stk. 11-17 bliver herefter stk. 10-16.

2. I § 1, stk. 14, indsættes efter »§ 199, stk. 9 og 10,«: »og«, og »og § 327, stk. 3,« udgår.

3. I § 1, stk. 15, udgår »§ 317, stk. 3,«.

4. I § 5, stk. 1, nr. 6, indsættes efter »nr. 2-12«: »og 15«.

5. I § 61, stk. 5, nr. 2, udgår »eller § 308«.

6. Kapitel 19 ophæves.

7. I § 354 b, stk. 2, udgår », 308«.

8. I § 361, stk. 1, nr. 24, ændres »lov om betalingstjenester« til: »lov om betalingstjenester og elektroniske penge«.

9. I § 361, stk. 1, indsættes som nye numre:

»26) E-pengeinstitutter, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 60.000 kr. årligt.

27) E-pengeinstitutter med begrænset tilladelse, jf. lov om betalingstjenester og elektroniske penge, betaler 6.000 kr. årligt.«

10. I § 373, stk. 1, udgår »308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309 og 310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, §§ 329, 331 og«.

11. I bilag 1, nr. 3, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

12. I bilag 2, nr. 4, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

13. I bilag 2 indsættes som nyt nummer:

»15) Udstedere af elektroniske penge.«

§ 3

I lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme, jf. lovbekendtgørelse nr. 806 af 6. august 2009, som ændret ved § 9 i lov nr. 579 af 1. juni 2010, foretages følgende ændringer:

1. § 20, stk. 1, nr. 5, affattes således:

»5) Elektroniske penge som defineret i § 6, stk. 1, nr. 21, i lov om betalingstjenester og elektroniske penge,

- a) hvor der for ikke genopladelige kort maksimalt kan lagres et beløb, der modsvarer værdien af 250 euro,
- b) hvor der for ikke genopladelige kort, som kun kan anvendes i Danmark, maksimalt kan lagres et beløb, der modsvarer værdien af 500 euro, eller
- c) hvor der for genopladelige kort maksimalt kan lagres op til et beløb, der modsvarer værdien af 2.500 euro inden for et kalenderår, og hvor der maksimalt kan indløses et beløb, der modsvarer værdien af 1.000 euro inden for et kalenderår.«

2. I bilag 1, nr. 4, tilføjes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

§ 4

I lov om visse forbrugerftaler, jf. lov nr. 451 af 9. juni 2004, som ændret ved § 112 i lov nr. 385 af 25. maj 2009 og lov nr. 492 af 12. juni 2009, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 3, indsættes efter »lov om betalingstjenester«: »og elektroniske penge«.

§ 5

Loven træder i kraft den 1. januar 2011.

§ 6

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for Grønland og Færøerne med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse:

1. Indledning
2. Lovforslagets indhold
 - 2.1. E-penge
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.1.1. Strafferamme
 - 2.1.2. Baggrunden for forslaget
 - 2.1.3. Lovforslagets indhold
 - 2.1.3.1. Strafferamme
3. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser
4. Hørte myndigheder og organisationer mv.

1. Indledning

Lovforslaget fastsætter nærmere regler for adgangen til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge samt regler om tilsyn med en sådan virksomhed. Udstedere af elektroniske penge er i dag reguleret i lov om finansiel virksomhed, men reglerne bliver med dette lovforslag overført til lov om betalingstjenester, da udstedelse af elektroniske penge er en tjenesteydelse, der ligger tæt op af forskellige typer af betalingstjenester.

Formålet med lovforslaget er at gennemføre Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed (e-pengedirektivet). Med ændringerne fjernes de eksisterende retlige hindringer for markedsadgang og gør det dermed nemmere at etablere og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge i Danmark. Ved at etablere en nemmere adgang for virksomhederne, udvikles markedet for elektroniske penge til gavn for forbrugerne. .

2. Lovforslagets indhold

2.1. E-penge

2.1.1. Gældende ret

Udstedere af elektroniske penge er i dag reguleret i lov om finansiel virksomhed kapitel 19. Det fremgår af § 308, stk. 1, at virksomheder, der udøver virksomhed, som består i at udstede betalingsmidler i form af elektroniske penge, skal have tilladelse som udstedere af elektroniske penge. Elektroniske penge må ikke udstedes til overkurs og skal være anerkendt som betalingsmiddel af andre foretagender end udstederen. De nærmere regler om udstedelse fremgår af

lov om finansiel virksomhed § 308, stk. 2. Det er et krav, at en virksomhed, der ansøger om tilladelse til at udstede elektroniske penge, skal have en startkapital, som mindst udgør 1 mio. euro. Af §§ 312-314 fremgår, hvilke krav der stilles til virksomheder, herunder filialer heraf, der ønsker at udstede elektroniske penge.

Det fremgår af bemærkningerne til lov nr. 453 af 10. juni 2003 om finansiel virksomhed, at der ved elektroniske penge forstås ”en pengeværdi, som repræsenteret ved et krav på udstederen, der er lagret på et elektronisk medium, udstedt efter modtagelse af midler, der ikke kan beløbe sig til mindre end den udstedte pengeværdi, og som er anerkendt som betalingsmiddel af andre foretagender.” Definitionen er gengivet i lov om finansiel virksomhed § 308.

Efter § 309 må udstedere ikke udstede elektroniske penge med en højere værdi end et beløb der modsvarer værdien af 300 euro.

Det fremgår endvidere af § 311, stk. 1, at ihændeleveren af elektroniske penge i gyldighedsperioden og i op til 1 år efter gyldighedsperiodens udløb kan anmode udstederen eller det udstedende pengeinstitut om at få restbeløbet indløst til pålydende i mønter og sedler eller ved overførsel til en konto i et pengeinstitut uden andre omkostninger end dem, der er nødvendige for at gennemføre transaktionen. I henhold til stk. 2, skal betingelserne for genindløsning i henhold til stk. 1 klart fremgå af aftalen mellem udstederen og ihændeleveren. I aftalen kan fastsættes, at beløb under 25 kr. ikke kan genindløses.

Efter §§ 315, 316, 321 og 324, finder lovens krav om erhvervelse og besiddelse af kvalificerede kapitalandele, ledelse, outsourcing, midlernes anbringelse, samt regnskab og revision tilsvarende anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Det fremgår endelig af §§ 317-318, at basiskapitalen for en udsteder af elektroniske penge beregnes som summen af indbetalt aktiekapital, overkurs ved emission og reserver.

Lov om betalingstjenester regulerer betalingsinstitutter, som udbyder betalingstjenester. Med overførslen af kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester skal nærmere angivne regler, der allerede gælder for betalingsinstitutter, tillige finde anvendelse for udstedere af elektroniske penge.

Der er bl.a. tale om, at dele af § 7 skal finde anvendelse for meddelelse af tilladelse til udstedere af elektroniske penge. I henhold til § 7 kan Finanstilsynet under nærmere angivne omstændigheder udstede tilladelse.

Efter § 8 er betalingsinstituttet forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Det fremgår af § 9, at Finanstilsynet senest 3 måneder efter modtagelse af en ansøgning eller, hvis ansøgningen er ufuldstændig, efter modtagelse af alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe beslutningen, underretter ansøgeren om, hvorvidt ansøgningen kan imødekommes.

Betalingsinstitutter er forpligtet til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af betalingsinstituttets forhold i relation til den meddelte tilladelse, i mindst 5 år, jf. § 10.

Kravene om ”fit and proper” fremgår af § 18. Efter bestemmelsen skal et medlem af bestyrelsen og direktionen i et betalingsinstitut og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Endvidere kan et medlem af bestyrelsen og direktionen og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør i et betalingsinstitut eller ledelsesansvarlig for virksomhedens betalingstjenestevirksomhed, hvis den pågældende er omfattet af bestemmelsens nr. 1-4. Nr. 1-4 omhandler bl.a. tilfælde, hvor den pågældende har overtrådt bestemmelser i straffeloven eller den finansielle lovgivning, er undergivet konkursbehandling eller har udvist en adfærd, så den pågældende ikke kan varetage hvervet på en forsvarlig måde.

Virksomhedens indretning reguleres af § 19. Det fremgår heraf, at et betalingsinstitut bl.a. skal have effektive former for virksomhedsstyring, en klar organisatorisk struktur med en veldefineret, gennemskuelig og konsekvent ansvarsfordeling, skriftlige forretningsgange på alle de væsentlige aktivitetsområder og fyldestgørende interne kontrolprocedurer.

Reglerne om basiskapital fremgår af § 14, som fastslår, at basiskapitalen er den reducerede kernekapital, jf. §§ 15 og 16, tillagt den supplerende kapital, jf. § 17.

Reglerne om regnskab og revision fremgår af § 20, hvoraf det følger, at årsregnskabsloven med enkelte undtagelser finder anvendelse på betalingsinstitutter.

I §§ 26-29 er der regler om outsourcing. Det fremgår af § 26, at hvis et betalingsinstitut har til hensigt at outsource betalingstjenesters driftsmæssige funktioner, skal Finanstilsynet forinden have meddelelse herom. Det fremgår endvidere af § 27, at betalingsinstitutter, der outsourcer driftsmæssige funktioner til tredjemand, har det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf. Efter § 28 må væsentlige

driftsmæssige funktioner ikke outsources uden Finanstilsynets tilladelse. Endeligt fastslår § 29, at hvis den enhed, som betalingsinstituttet outsourcer driftsmæssige funktioner til, har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, underretter Finanstilsynet tilsynsmyndigheden i det pågældende land herom.

§§ 30-31 omhandler danske betalingsinstitutters virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Med virksomhed forstås enten udbydelse af grænseoverskridende betalingstjenester (henvisningen til § 30) eller drift af betalingsinstitutter gennem en filial (henvisningen til § 31). §§ 33-34 indeholder bestemmelser om udenlandske betalingsinstitutters virksomhed her i landet, når disse er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder mulighed for udbud af grænseoverskridende aktiviteter her i landet, og filialetablering her i landet.

Det fremgår af § 37, stk. 1, nr. 2-3, at Finanstilsynet kan give en begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester her i landet til en virksomhed, bl.a. når virksomheden har forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder og når medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion og, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter opfylder kravene i § 18.

Endelig skal virksomheder, der udbyder betalingstjenester, drives i overensstemmelse med redelig forretningskik og god praksis inden for virksomhedsområdet, jf. § 84.

2.1.1.1. Strafferamme

Efter § 373, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed straffes overtrædelse af reglerne om udstedere af elektroniske penge i § 308, stk. 1, 2 og 7, §§ 309-310, § 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., § 320, stk. 1, § 321, § 322, stk. 2, §§ 329 og 331, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Efter § 107 i lov om betalingstjenester straffes overtrædelser af § 2, § 7, stk. 1, 1. pkt., §§ 8 og 10, § 21, stk. 1 og 3, § 22, stk. 1, og § 39, stk. 1-3, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Der er tale om overtrædelse af bestemmelser, som regulerer kravet om tilladelse for som betalingsinstitut at kunne udbyde betalingstjenester, nærmere bestemt kravet om tilladelse for at udbyde betalingstjenester, krav om underretning af Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som er lagt til grund for tilladelsen, opbevaring af oplysninger som er relevante for vurdering af betalingsinstituttets forhold i relation til tilladelsen, samt krav om, at betalingsinstitutter kun må føre betalingskonti, der udelukkende anvendes til betalingstransaktioner, at betalingsinstitutter ikke erhvervsmæssigt må tage imod indlån samt krav om sikring af midler.

Efter stk. 2 og 3 straffes øvrige overtrædelser af lov om betalingstjenester med bøde. Disse bestemmelser vedrører selve reguleringen af betalingsinstitutterne, som har tilladelse, såsom regler om outsourcing, ledelse og indretning af virksomheden, betingelser for ydelse af kredit, anvendelse af agenter mv.

2.1.2. Baggrunden for forslaget

Med dette lovforslag foreslås Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF af 16. september 2009 om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed, ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 200/46/EF (e-pengedirektivet), gennemført.

Formålet med direktivet er at fjerne de retlige hindringer for markedsadgang og gøre det nemmere at etablere sig og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og derved udvikle markedet for elektroniske penge.

Med forslaget, indsættes reglerne om udstedelse af elektroniske penge som et selvstændigt kapitel 3 a i lov om betalingstjenester. Baggrunden herfor er, at de fleste af de betingelser, som udstedere af elektroniske penge skal opfylde, svarer til de bestemmelser, som gælder for betalingsinstitutter i henhold til lov om betalingstjenester. Herudover bemærkes, at udstedelse af elektroniske penge er en tjenesteydelse, der ligger tæt op af forskellige typer af betalingstjenester.

2.1.3. Lovforslagets indhold

Det fremgår af direktiv 2009/110/EF betragtning 7 og 8, og i direktivets artikel 2, nr. 2, at der bør indsættes en klar og teknisk neutral definition af elektroniske penge, der bør være tilstrækkelig bred til, at den ikke bremser den teknologiske udvikling og ikke blot dækker alle de elektroniske pengeprodukter, der findes på markedet i dag, men også dem, der kan blive udviklet fremover. Det foreslås derfor at der foretages en præcisering af definitionen på elektroniske penge. Elektroniske penge defineres herefter som værende en elektronisk eller magnetisk lagret værdi, der repræsenterer et pengekrav mod udstederen, som udstedes ved modtagelse af betaling af midler med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner, og som accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge. Elektroniske penge udstedes i stedet for kontante midler.

Med lovforslaget fastslås det, at elektroniske penge kan udstedes af pengeinstitutter, dvs. banker samt andels- og sparekasser, e-pengeinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder. Med e-pengeinstitutter menes udbydere med tilladelse til at udstede elektroniske penge, se nærmere herom i de specielle bemærkninger til lovforslagets § 1, nr. 12 (§ 39 a).

E-pengedirektivet giver medlemsstaterne mulighed for at undtage grupper af udstedere af elektroniske penge fra kravet om tilladelse i e-pengedirektivet, hvis udsteders samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriele elektroniske beløb på intet tidspunkt overstiger et beløb der modsvarer værdien af 5 mio. euro. Det foreslås imidlertid med nærværende lovforslag af forbrugerhensyn, at der stilles krav om, at udstedere af elektroniske penge, som falder ind under de forannævnte tilfælde, skal have en begrænset tilladelse for at kunne udøve den nævnte virksomhed. En tilsvarende løsning er gennemført for så vidt angår udbydere af betalingstjenester, som er omfattet af undtagelsesbestemmelser i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2007/64/EF af 13. november 2007 om betalingstjenester i det indre marked (betalingstjenestedirektivet). Lovforslaget giver således mulighed for udstedelse af en begrænset tilladelse, hvilket ikke tidligere var muligt. Betingelserne for at opnå en begrænset tilladelse er betydeligt lempeligere end betingelserne for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut. En begrænset tilladelse kræver bl.a. ikke opfyldelse af kapitalkrav.

Som en konsekvens af e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 25, gælder særlige passport-regler, hvis en virksomhed har opnået tilladelse som e-pengeinstitut i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Dette indebærer, at e-pengeinstitutter, ved opfyldelse af visse procedurekrav, uden tilladelse kan udstede elektroniske penge i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område samt udbyde betalingstjenester i de pågældende lande. Dog må danske og udenlandske e-pengeinstitutter alene have agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, såfremt disse ikke formidler salg af elektroniske penge.

I forbindelse med opnåelse af tilladelse som e-pengeinstitut stilles der med de foreslåede ændringer krav til ledelsen og indretning af virksomheden, kontrollerende ejerkreds og forsvarlig kapital. Kravene er med undtagelse af kravene til startkapital og sikring af midler de samme, som gælder for betalingsinstitutter.

Derudover stilles der i forslaget krav om, at e-pengeinstitutter er forpligtet til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af instituttet i forhold til den meddelte tilladelse.

Det nugældende startkapitalkrav til udstedere af elektroniske penge er 1 mio. euro, men foreslås med lovforslaget sænket til 350.000 euro i overensstemmelse med e-pengedirektivets artikel 4. Der er således lagt op til en lempelse i forhold til gældende ret.

Efter lovforslaget skal den løbende kapital (basiskapitalen) svare til 2 pct. af de gennemsnitlige udestående elektroniske penge eller startkapitalen, hvis den er højere. Basiskapitalkravet præciseres og udvides således i forhold til gældende ret.

Ifølge lovforslaget kan e-pengeinstitutter udøve visse andre forretningsaktiviteter end at udstede elektroniske penge. Når e-pengeinstitutter udfører disse forretningsaktiviteter, stilles der krav om sikring af de midler, der er modtaget fra indehaverne af elektroniske penge. Dette skal ske senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, hvis midlerne ikke inden da er vekslet og stillet til rådighed for brugeren.

E-pengeinstitutter må ikke yde kredit, modtage indlån og tilskrive renter af elektroniske penge. Der videreføres regler om udstedelse og indløsning af elektroniske penge, som dog er præciseret i forslaget. Dette indebærer, at elektroniske penge ikke må udstedes til overkurs, samt at indehaveren af de elektroniske penge får ret til at kræve tilbagebetaling af restværdien af de elektroniske penge til pålydende værdi. Dette skal som udgangspunkt ske uden, at der kræves gebyr.

I overensstemmelse med det nye direktivs formål om at udvikle markedet, foreslås det, at begrænsningen i de gældende regler om, at udstedere ikke må udstede elektroniske penge med en højere værdi end et beløb, der modsvarer værdien af 300 euro udgår, da det nye e-pengedirektiv heller ikke indeholder krav herom.

Det er Finanstilsynet, som fører tilsyn med udstedere af elektroniske penge. Forslaget indeholder krav om, at e-pengeinstitutterne skal meddele Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har lagt til grund ved meddelelse af tilladelse eller begrænset tilladelse.

Der videreføres regler om krav til regnskab og revision. Der stilles derudover krav til e-pengeinstituttets revisorer, herunder, at de skal meddele Finanstilsynet om oplysninger, der er afgørende for instituttets fortsatte aktivitet.

E-pengeinstitutterne gives under visse betingelser mulighed for at outsource instituttets driftsmæssige funktioner. Dette kræver, at Finanstilsynet forinden modtager meddelelse herom. De gældende regler om outsourcing videreføres med det foreliggende lovforslag.

Der stilles endvidere med lovforslaget krav om, at e-pengeinstitutter drives i overensstemmelse med redelig forretningskik og god praksis inden for virksomhedsområder (god skik).

Det foreslås derudover, at både betalingsinstitutter og udstedere af elektroniske penge med begrænset tilladelse kan fortsætte sine aktiviteter, mens en ansøgning om tilladelse behandles, hvis

virksomheden ansøger senest 30 dage efter det tidspunkt hvor gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger et beløb der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned. Hvis ansøgningen ikke fører til tilladelse skal aktiviteten ophøre.

Som en konsekvens af overførsel af reglerne om udstedere af elektroniske penge fra lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester, ændres der samtidig i lov om betalingstjenester, således at loven ikke finder anvendelse på pengeværdier, der anvendes til at foretage betalingstransaktioner der er gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

I forbindelse med, at der indføres e-pengeinstitutter, skal disse også omfattes af Finanstilsynets register, ligesom der sker en tilføjelse i Finanstilsynets adgang til at inddrage tilladelser.

Det foreslås endelig at indsætte en overgangsbestemmelse for juridiske personer, der inden den 1. januar 2011 har påbegyndt virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse efter § 39 a. Disse selskaber kan fortsætte deres virksomhed her i landet og i ethvert andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område uden tilladelse indtil den 30. oktober 2011. Inden denne dato skal Finanstilsynet have modtaget en ansøgning om tilladelse fra selskabet, som behandles i henhold til forlagets bestemmelser herom. Tilsvarende indeholder lovforslaget en overgangsbestemmelse for virksomheder, som inden den 1. januar 2011 er påbegyndt virksomhed omfattet af § 39 p. Disse selskaber kan indtil den 30. april 2012 fortsætte denne virksomhed uden tilladelse

2.1.3.1. Strafferamme

Som anført ovenfor under punkt 2.1.1.1. straffes overtrædelse af bestemmelser, som regulerer kravet om tilladelse for som betalingsinstitut at kunne udbyde betalingstjenester, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning, jf. lov om betalingstjenester § 107.

Efter § 107, stk. 2 og 3, straffes øvrige overtrædelser af lov om betalingstjenester med bøde. Disse bestemmelser vedrører selve reguleringen af betalingsinstitutter, som har tilladelse, såsom regler om outsourcing, ledelse og indretning af virksomheden, betingelser for ydelse af kredit, anvendelse af agenter mv.

Det er Finanstilsynets opfattelse, at de anførte bestemmelser, som regulerer de overtrædelser som udstedere af elektroniske penge foretager, skal straffes på tilsvarende måde, som når

betalingsinstitutter overtræder reglerne. Dette medfører, at eksempelvis overtrædelse af de bestemmelser, som regulerer kravet om tilladelse efter overførsel af bestemmelserne fra lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester, skal straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning.

Tilsvarende skal de øvrige bestemmelser, som vedrører selve reguleringen af e-pengeinstitutter med tilladelse, og som modsvarer de regler i lov om betalingstjenester, som i dag finder anvendelse for betalingsinstitutter, straffes med bøde.

Det bemærkes, at overtrædelse af de regler i lov om finansiel virksomhed, som overføres til lov om betalingstjenester, og som i henhold til lov om betalingstjenester, straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, også i dag straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder i lov om finansiel virksomhed. Der ændres således ikke i strafferammen ved overførsel af bestemmelserne om udstedere af elektroniske penge til lov om betalingstjenester.

3. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser

3.1. De økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Der forventes økonomiske og administrative byrder på 3.000 arbejdstimer svarende til 2 årsværk i forbindelse med implementering af e-pengedirektivet. I forbindelse med lovens ikrafttræden vil der skulle annonceres i dagblade om de nye krav, hvilket skønnes at koste ca. 300.000 kr. Hertil vil der skulle foretages en række systemmæssige tilrettelser i Finanstilsynet, f.eks. oprettelse af et register over virksomheder med tilladelse efter loven. Dette skønnes at andrage ca. 100.000 kr.

3.2. De økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet

Udstedere af e-penge vil skulle betale et årligt grundbeløb i afgift til Finanstilsynet på samme måde som andre virksomheder, der søger tilsynet om godkendelse til den ene eller anden type finansielle virksomhed. Finanstilsynet vil skulle anvende flere ressourcer. Det skønnede behov er 400 timer, til at føre tilsyn med nye udstedere af e-penge. Det forventes, at der kommer flere udstedere af e-penge.

3.3. De administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget ikke har nogen administrative konsekvenser for borgerne.

3.4. De miljømæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser.

3.5. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget skal gennemføre e-pengedirektivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF om afgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og

tilsyn med en sådan virksomhed), ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF. Der er tale om fuld harmonisering. E-pengedirektivet blev offentliggjort 16. september 2009 og skal være implementeret i medlemslandene senest den 30. april 2011.

3.6. Vurdering af konsekvenser af lovforslaget

	Positive konsekvenser/mindre udgifter	Negative konsekvenser/merudgifter
Økonomiske og administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Der forventes økonomiske og administrative byrder på 3.000 arbejdstimer svarende til 2 årsværk samt udgifter til annoncering og systemmæssige tilrettelser til i alt cirka 400.000 kr. i forbindelse med implementering af e-pengedirektivet.
Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet		Udstedere af e- penge vil skulle betale et årligt grundbeløb i afgift til Finanstilsynet på samme måde som andre virksomheder, der søger tilsynet om godkendelse til den ene eller anden type finansielle virksomhed.
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed om ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF.	

4. Hørte myndigheders og organisationer mv.

Advokatrådet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring (AES), Arbejdsmarkedets Tillægspension (ATP), Arbejdsskadestyrelsen, Beskæftigelsesministeriet, Børsmæglerforeningen, Danish Venture Capital and Private Equity Association, Danmarks

Nationalbank, Danmarks Rederiforening, Danmarks Skibskredit A/S, Danmarks Statistik, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Autoriseret Markedsplads A/S, Dansk Byggeri, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for International Motorkøretøjsforsikring (DFIM), Dansk Industri, Dansk Investor Relations Forening – DIRF, Dansk Landbrug, Dansk Metal, Dansk Pantebrevsforening, Danske Advokater, Danske Andelskasser, Danske Forsikrings- og Pensionsmæglere, Danske Forsikringsfunktionærers Landsforening, Danske Maritime, Danske Regioner, Datatilsynet, Den Danske Aktuarforening, Den Danske Finansanalytikerforening, Den Danske Fondsmæglerforening, Det Danske Handelskammer, Disciplinærnævnet for Statsautoriserede Revisorer, Erhvervs- og Byggestyrelsen, Erhvervs- og Selskabsstyrelsen, FDIH – Foreningen for Distance- og Internethandel, Finans og Leasing, Finansforbundet, Finanshuset i Fredensborg A/S, Finansiell Stabilitet A/S, Finansministeriet, Finansrådet – Danske Pengeinstitutters Forening, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, Forbrugerombudsmanden, Forbrugerrådet, Forbrugerstyrelsen, Foreningen af Firmapensionskasser, Foreningen af Forretningsførere for Udenlandske Forsikringselskaber, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af J.A.K. Pengeinstitutter, Foreningen af Statsautoriserede Revisorer, Foreningen Danske Revisorer, Foreningen Registrerede Revisorer, FOREX, Forsikring & Pension, Forsvarsministeriet, Frivilligrådet, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd (FTF), Færøernes Hjemmestyre via Rigsombudsmanden på Færøerne, Garantifonden for indskydere og investorer, Garban-Intercapital Scandinavia, Grønlands Hjemmestyre via Rigsombudsmanden i Grønland, Håndværksrådet, Indenrigs- og Socialministeriet, Indsamlingsorganisationernes Brancheorganisation (ISOBRO), InvesteringsForeningsRådet, ISACA Denmark Chapter, IT-branchen, Justitsministeriet, Kirkeministeriet, Klima- og Energiministeriet, KommuneKredit, Kommunernes Landsforening, Konkurrencestyrelsen, Kulturministeriet, Kuratorforeningen, KøbmandStandens OplysningsBureau, Landbrugsrådet, Landsforeningen af beskikkede advokater, Landsorganisationen i Danmark (LO), Lokale Pengeinstitutter, Lønmodtagernes Dyrtidsfond (LD), Miljøministeriet, Ministeriet for Flygtninge, Indvandrere og Integration, Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri, Ministeriet for Sundhed og Forebyggelse, Ministeriet for videnskab, teknologi og udvikling, OMX Den Nordiske Børs København A/S, Parcelhusejernes Landsforening, Patent- og Varemærkestyrelsen, PBS (Payment Business Services), Pensionsstyrelsen, PostDanmarks Juridiske afdeling, Realkreditforeningen, Realkreditrådet, Rederiforeningen af 1895, Regionale Bankers Forening, Regnskabsrådet, Revifora, Revisorkommissionen, Revisortilsynet, Rigsrevisionen, Sammenslutningen Danske Andelskasser, Sikkerhedsstyrelsen, Skatteministeriet, Skibs- og Bådebyggeriets Arbejdsgiverforening, Statens Byggeforskningsinstitut, Statsadvokaten for Særlig Økonomisk Kriminalitet, Statsministeriet, Søfartsstyrelsen, Telekommunikationsindustrien i Danmark, Transportministeriet, Udenrigsministeriet, Undervisningsministeriet, VP Securities A/S, Western Union, Økonomi- og Erhvervsministeriet og Økonomistyrelsen.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 (fodnote til lovens titel)

Det tilføjes til den allerede eksisterende fodnote til lovens titel, at loven gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/110/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som udsteder af elektroniske penge og tilsyn med en sådan virksomhed om ændring af direktiv 2005/60/EF og 2006/48/EF og ophævelse af direktiv 2000/46/EF, EU-Tidende 2009 nr. L 267, side 7.

Til nr. 2 (lov om betalingstjenester)

Det foreslås at ændre lovens titel, således at det tydeligt fremgår, at loven efter de foreslåede ændringer tillige vil indeholde regler om elektroniske penge.

Til nr. 3 (lov om betalingstjenester)

Det foreslås at erstatte Fællesskabet med Unionen overalt i loven. Med vedtagelsen af Lissabontraktaten, EU-Tidende nr. C 306 af 14. december 2007, udgik Fællesskabet, og erstattedes af Unionen, der samtidig tillægges én juridisk personlighed. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelserne.

Til nr. 4 (lov om betalingstjenester § 1, stk. 2, 2. pkt.)

De gældende regler om udstedelse af elektroniske penge findes i dag i kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed. Det foreslås, at reglerne om udstedelse af elektroniske penge indsættes som et nyt selvstændigt kapitel 3 a i lov om betalingstjenester. Baggrunden for forslaget er, at de fleste af de betingelser, som udstedere af elektroniske penge skal opfylde, svarer til de bestemmelser, som allerede gælder for betalingsinstitutter i henhold til lov om betalingstjenester. Udstedelse af elektroniske penge er en tjenesteydelse, der ligger tæt op af forskellige typer af betalingstjenester. Et elektronisk gavekort kan f.eks. kun fungere, hvis det kan indløses via en terminal eller på anden måde. En sådan indløsning er en betalingstjeneste i henhold til lov om betalingstjenester. Dette underbygger naturligheden i at placere reglerne om elektroniske penge i lov om betalingstjenester.

Til nr. 5 (lov om betalingstjenester § 2, stk. 1, nr. 3)

Som en følge af, at det foreslås, at reglerne om udstedere af elektroniske penge i kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed ophæves, og e-pengedirektivet gennemføres i lov om betalingstjenester, ændres henvisningen i § 2, stk. 1, nr. 3, fra kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed til kapitel 3 a i lov om betalingstjenester.

Til nr. 6 (lov om betalingstjenester § 2 a)

Lovforslagets § 2 a gennemfører e-pengedirektivets artikel 1, stk. 1, og fastlægger hvilke virksomheder, der må udstede elektroniske penge.

Efter forslaget til § 2 a må elektroniske penge kun udstedes her i landet af de i § 2 a nævnte udbydere, der enten er meddelt tilladelse her i landet, i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Det er fundet unødvendigt at medtage e-pengedirektivets krav om, at direktivet kun finder anvendelse på offentlige myndigheders udstedelse af elektroniske penge, når de offentlige myndigheder ikke handler i deres egenskab af offentlige myndigheder, idet offentlige myndigheder i Danmark ikke udsteder elektroniske penge på erhvervsmæssigt grundlag

Det forslås i stk. 2, at der gives mulighed for, at virksomheder kan opnå en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge her i landet. Der gælder lempeligere krav for opnåelse af en begrænset tilladelse. Der henvises til bemærkningerne til §§ 39 p og q.

Til nr. 7 (lov om betalingstjenester § 4, nr. 14)

Det foreslås, at en pengeværdis, der anvendes til at foretage betalingstransaktioner, ikke er omfattet af loven, når der er tale om udstedelse af elektroniske penge omfattet af lovens § 4, nr. 14.

Efter § 4, nr. 14, finder loven ikke anvendelse på betalingstransaktioner, der er gennemført ved hjælp af alle former for telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, hvor de erhvervede varer eller tjenesteydelser leveres til og skal anvendes ved hjælp af telekommunikations-, digital- eller it-udstyr, forudsat at telekommunikations-, digital- eller it-operatøren ikke udelukkende agerer som mellemmand mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser.

Dette medfører, at loven ikke finder anvendelse på en pengeværdis, der anvendes til køb af digitale varer eller tjenester, der indebærer, at operatøren i kraft af varens eller tjenestens karakter tilføjer en reel værdi, f.eks. i form af adgangs-, søge- eller leveringsfaciliteter, forudsat at varen eller tjenesten kun kan anvendes ved hjælp af digitalt udstyr som f.eks. en mobiltelefon eller en computer, og forudsat at telekommunikations-, digital- eller informationsteknologi-operatøren ikke udelukkende agerer som formidler mellem brugeren af betalingstjenester og leverandøren af varer og tjenesteydelser. Dette er f.eks. tilfældet, hvor en mobiltelefonabonnent eller abonnent på et andet digitalt netværk betaler netværksoperatøren direkte, og der hverken er et direkte betalingsforhold eller et direkte debitor/kreditorforhold mellem netværksabonnenten og en eventuel tredjemand, der leverer de varer og tjenester, der indgår i transaktionen.

Til nr. 8 (lov om betalingstjenester § 5 a)

Med lovforslaget foreslås det, at lovens bestemmelser om elektroniske penge ikke kan fraviges til skade for indehaveren af elektroniske penge. Lovens udgangspunkt om beskyttelsespræceptivitet fraviges dog i stk. 2. Fravigelsen omfatter § 39 s om udstedelse og indløsning. Forslaget gennemfører e-pengedirektivets artikel 11, stk. 7, for så vidt angår § 39 s. En ”forbruger” skal forstås i overensstemmelse med definitionen heraf i lovens § 6, nr. 16, som en fysisk person, der i forbindelse med betalingstjenesteaftaler optræder med et formål, der ligger uden for den pågældendes erhvervsmæssige virksomhed.

Til nr. 9 (lov om betalingstjenester § 6, nr. 20-23)

Med den foreslåede ændring af § 6, nr. 20-22, gennemføres e-pengedirektivets artikel 2, stk. 1-3.

Nr. 20 definerer et e-pengeinstitut som en juridisk person, der har opnået tilladelse efter § 39 a. Ved pengeinstitutter forstås banker samt andels- og sparekasser. Et e-pengeinstitut kan udstede elektroniske penge her i landet og i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område.

Et e-pengeinstitut er berettiget til uden særskilt tilladelse at udbyde betalingstjenester, jf. lovens § 2. Ønsker et betalingsinstitut at udstede elektroniske penge, vil det kræve en tilladelse som enten e-pengeinstitut efter § 39 a eller som e-pengeinstitut med begrænset tilladelse efter § 39 p.

Filialer af e-pengeinstitutter uden for Den Europæiske Union, som Unionen ikke har indgået aftale med på det finansielle område, skal, med de afvigelser, som filialforholdet nødvendiggør, selvstændigt opfylde lovens krav. De skal således have Finanstilsynets tilladelse til at drive virksomhed, og skal have filialkapital svarende til lovens kapitalkrav.

Nr. 21 definerer elektroniske penge som en elektronisk eller magnetisk lagret værdi, der repræsenterer et krav på udstederen. Elektroniske penge udstedes ved modtagelse af betaling af midler med henblik på at gennemføre betalingstransaktioner og accepteres af andre end udstederen af elektroniske penge. Det er en forudsætning, at indehaveren kan anvende den lagrede værdi til betalingsformål hos en anden end udstederen. Dette kan også udtrykkes således, at indehaveren af elektroniske penge opnår en fordring mod udstederen, som kan anvendes som betalingsmiddel ved køb af varer eller tjenesteydelser hos tredjemand.

Elektroniske penge kan både være lagret på et betalingskort eller lignende, som indehaveren af elektroniske penge er i besiddelse af, eller være fjernlagret på en server, der forvaltes af indehaveren af elektroniske penge.

Der er tale om elektroniske penge, når indehaveren er i besiddelse af et fysisk kort, som kan aflæses magnetisk, og hvorpå den elektroniske pengeværdi er lagret. Det kan være et gavekort, som er udstedt af et administrationsselskab, som ejes af et butikscenter, hvor gavekortet kan anvendes til køb af varer i de enkelte forretninger i butikscenteret. Der er også tale om elektroniske penge, når en elektronisk pengeværdi er lagret på en server og disponeres af indehaveren af de elektroniske penge via en specifik konto, f.eks. en konto for elektroniske penge på nettet, som via en adgangskode giver adgang til køb i flere forskellige internetbutikker.

Det er tilsigtet at skabe en dynamisk definition af elektroniske penge, således, at der inden for definitionen er rum til den teknologiske udvikling og så denne ikke blot dækker de produkter der er på markedet i dag.

Det foreslås med nr. 22, at udstedere af elektroniske penge er udstedere omfattet af § 2 a. Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr.6.

Med nr. 23 foreslås det at definere indehavere af elektroniske penge, som en person, der er ejer af elektroniske penge, og som i kraft heraf har et krav på udsteder. Det er derved den person, som er i besiddelse af de elektroniske penge, som er indehaveren. Køberen af de elektroniske penge behøver derved ikke at være identisk med indehaveren af elektroniske penge. Dette gør sig bl.a. gældende ved køb af gavekort, som køberen typisk giver videre.

Til nr. 10 (lov om betalingstjenester § 37, stk. 3, 2. pkt.)

Ifølge den nugældende § 37, stk. 3, bortfalder en tilladelse omfattet af § 38, nr. 2, første gang gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger et beløb der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned.

For at sikre, at virksomheden kan fortsætte sine aktiviteter, mens en ansøgning om tilladelse som betalingsinstitut behandles, foreslås det, at virksomheden kan fortsætte sine aktiviteter, mens ansøgningen behandles, hvis den søger om tilladelse efter lovens § 7, senest 30 dage efter det tidspunkt, hvor gennemsnittet af virksomhedens betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder overstiger et beløb der modsvarer værdien af 3 mio. euro pr. måned. Hvis ansøgningen ikke fører til tilladelse, skal aktiviteten ophøre.

Til nr. 11 (lov om betalingstjenester § 39, stk. 3)

Af hensyn til den i e-pengedirektivet indeholdte pligt for medlemsstaterne til indberetning til Kommissionen efter artikel 27 i betalingstjenestedirektivet foreslås det, at virksomheder, der har tilladelse til at udbyde aktiviteter, jf. § 38, nr. 2, det vil sige betalingstjenester, jf. betalingstjenestedirektivets bilag 1, under betingelse af, at gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder ikke overstiger et beløb der modsvarer

værdien af 3 mio. euro, skal meddele Finanstilsynet gennemsnittet af de samlede betalingstransaktioner for de foregående 12 måneder.

Til nr. 12 (lov om betalingstjenester kapitel 3 a)

Med lovforslaget overføres reglerne om elektroniske penge fra kapitel 19 i lov om finansiel virksomhed til lov om betalingstjenester. Bestemmelserne om udstedere af elektroniske penge er placeret i et selvstændigt kapitel 3 a som omhandler e- pengeinstitutter. Dette er for at adskille dem fra de øvrige bestemmelser i lov om betalingstjenester, som finder anvendelse på udbydere af betalingstjenester.

§ 39 a

Lovforslagets § 39 a gennemfører e- pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 5 og 10 i betalingstjenestedirektivet.

Det foreslås med § 39 a, at det kræver tilladelse fra Finanstilsynet at virke som e- pengeinstitut. Endvidere opregnes de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse, samt de oplysninger og den dokumentation, der skal følge med ansøgningen.

Forslagets stk. 1, fastslår, at e- pengeinstitutter, jf. § 2 a, stk. 1, nr. 2, skal have tilladelse for at udstede elektroniske penge. Hvis tilladelse opnås, er e- pengeinstituttet berettiget til at udstede elektroniske penge i alle lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område i henhold til Traktaten om den Europæiske Unions funktionsmådes bestemmelser om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser, og i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse i § 39 n, der gennemfører e- pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 10, stk. 9, og artikel 25 i betalingstjenestedirektivet.

I stk. 2 opregnes de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som e- pengeinstitut. I den foreslåede stk. 2, nr. 1, henvises der til § 7, stk. 2, nr. 1-3, 5-7 og 8, jf. § 19, om tilladelse til betalingsinstitutter. Dermed er der, med undtagelse af kravene om startkapital og sikring af midler, de samme krav for at opnå tilladelse for e- pengeinstitutter som betalingsinstitutter.

Efter § 7, stk. 2, nr. 1, er det en betingelse for at opnå tilladelse, at virksomheden drives i et aktieselskab, et anpartsselskab, et andelsselskab med begrænset ansvar eller i en forening med økonomiske formål optaget i Erhvervs- og Selskabsstyrelsens foreningsregister, og forudsat, at virksomheden har såvel en bestyrelse som en direktion. Kravet om bestyrelse skal ses ud fra ønsket om, at e- pengeinstituttet har en effektiv og betryggende ledelsesform.

Efter § 7, stk. 2, nr. 2, er det en betingelse, at selskabet har hovedkontor og hjemsted i Danmark, mens det efter nr. 3 er en betingelse, at Finanstilsynet vurderer, at virksomheden er i stand til at

gennemføre en forsvarlig drift. Kravet skal ses i sammenhæng med e-pengedirektivets artikel 1, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 10, stk. 4-5. Finanstilsynet vil tage udgangspunkt i de operationelle og finansielle risici, som e-pengeinstituttet påtager sig i forbindelse med sin virksomhed. På baggrund heraf vurderes det, om e-pengeinstituttet har en klar organisationsstruktur med en veldefineret, gennemskelig og konsekvent ansvarsfordeling. Samtidig vurderes det, om e-pengeinstituttet har effektive procedurer til at identificere og forvalte, overvåge og rapportere om risici, forsvarlige interne kontrolprocedurer og en god administrativ og regnskabsmæssig praksis.

I § 7, stk. 2, nr. 5, er det en betingelse, at der stilles visse krav til e-pengeinstituttets ledelse om egnethed og hæderlighed, de såkaldte "fit and proper"-krav. Medlemmer af instituttets bestyrelse og direktion samt, hvor det er relevant, ledelsesansvarlige for instituttets udstedelse af de elektroniske penge, skal have et godt omdømme og være i besiddelse af den nødvendige viden og erfaring til at udstede elektroniske penge. Det vil typisk være relevant særligt at stille krav til de ledelsesansvarlige personer på området for udstedelse af elektroniske penge, hvor instituttet er en såkaldt »hybrid«. Hermed menes, at virksomheden udover at udstede elektroniske penge udfører andre aktiviteter, jf. forslaget § 39 e, nr. 1-4. Der vil i sådanne tilfælde være en formodning for, at de medarbejdere som er divisionschefer eller lignende, er nøglepersoner i ledelsen af institutvirksomheden. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne nedenfor under § 39 h.

I § 7, stk. 2, nr. 6, omhandles "kvalificerede andele". Begrebet er defineret i artikel 4, nr. 11, i direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (kreditinstitutdirektivet), som er gennemført i lov om finansiel virksomhed. En kvalificeret andel defineres i § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed, som en direkte eller indirekte besiddelse af mindst 10 pct. af kapitalen eller stemmerettighederne eller en andel, som giver mulighed for at udøve en betydelig indflydelse på ledelsen af den finansielle virksomhed eller den finansielle holdingvirksomhed.

Efter § 7, stk. 2, nr. 7, må der ikke foreligge "snævre forbindelser" mellem den i bestemmelsen nævnte personkreds. Snævre forbindelser er defineret i artikel 4, nr. 46, i direktiv 2006/48/EF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut (kreditinstitutdirektivet), som er gennemført i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 17, og defineres som direkte eller indirekte forbindelser af den i nr. 9 angivne art, kapitalinteresser, hvorved forstås en virksomheds direkte eller indirekte besiddelse af 20 pct. eller mere af stemmerettighederne eller kapitalen i en virksomhed, eller flere virksomheders eller personers fælles forbindelse med en virksomhed. Nr. 9 definerer en koncern som en modervirksomhed og dens dattervirksomheder.

I § 7, stk. 2, nr. 8, stilles krav om, at virksomhedens forretningsgange, administrative forhold, organisation samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger er forsvarlige, jf. lovens § 19. Kravet om

forsvarlige regnskabsmæssige procedurer og revisionsmæssige foranstaltninger skal ses i sammenhæng med forslagets § 39 p, der indeholder krav til regnskaber og lovpligtig revision.

I den foreslåede stk. 2, nr. 2, henvises til, at der i henhold til forslagets § 39 f stilles krav om, at e- pengeinstituttet har en forsvarlig startkapital. Startkapitalkravet skal på tidspunktet for opnåelse af tilladelse være på mindst 350.000 euro. Det bemærkes, at en tilladelse ikke fra starten kan gøres betinget af, at instituttet opfylder krav til størrelsen af den løbende kapital. Disse krav skal først være opfyldt, når instituttet påbegynder sin e-pengevirksomhed. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne nedenfor under stk. 3, nr. 2.

I stk. 2, nr. 3, stilles der krav om, at der skal være truffet passende foranstaltninger for at sikre de midler, som tilhører brugerne af elektroniske penge. Disse foranstaltninger er nærmere uddybet i forslagets § 39 m, hvortil der henvises.

I den foreslåede stk. 3, opregnes kravene til de oplysninger og den dokumentation, der skal følge med ansøgningen om tilladelse. Finanstilsynet kan dog kræve supplerende oplysninger, såfremt tilsynet anser dette for nødvendigt med henblik på en vurdering af, om betingelserne er opfyldt, jf. lovens § 87, stk. 1. Stk. 3 henviser til § 7, stk. 3, nr. 1-5, 7-10, om tilladelse til betalingsinstitutter, hvilket betyder, at der med undtagelse af kravene om startkapital og sikring af midler stilles de samme oplysningskrav til e-pengeinstitutter som til betalingsinstitutter. Stk. 3 skal sammenholdes med forslagets § 39 b, der fastslår, at e-pengeinstituttet er forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse.

Der stilles ikke krav om, at virksomheden i forbindelse med ansøgning om tilladelse som e-pengeinstitut skal dokumentere, at den opfylder kravene til løbende kapital (basiskapital) i henhold til § 39 g, men så snart instituttet har opnået tilladelse og er påbegyndt udstedelsen af elektroniske penge, skal kravet til basiskapital i forslagets § 39 g være opfyldt, og Finanstilsynet kan da med henvisning til tilsynsbestemmelsen i kapitel 9 kræve dokumentation for løbende opfyldelse heraf. Når en virksomhed ansøger om tilladelse, vil det derfor være hensigtsmæssigt, at virksomheden allerede i denne fase indleder drøftelser med Finanstilsynet om, hvilken metode virksomhedens løbende kapitalkrav fremover skal beregnes efter. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til forslagets § 39 g.

Hvis et selskab udelukkende udøver virksomhed som udsteder af elektroniske penge eller herudover kun udbyder driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester ydelser, herunder betalingstjenester, som er knyttet til udstedelsen af elektroniske penge, jf. § 39 e, nr. 2, stilles der ikke krav om sikring af brugermidler, jf. forslagets § 39 l.

I stk. 4 fastslås, at de i bestemmelsen nævnte oplysninger skal indeholde en beskrivelse af de organisatoriske og revisionsmæssige foranstaltninger, som virksomheden har truffet for at beskytte brugernes interesser og sikre kontinuitet i forbindelse med udnyttelsen af tilladelsen til at udstede elektroniske penge.

I henhold til stk. 5 kan Finanstilsynet beslutte, at andre forretningsaktiviteter end udstedelse af elektroniske penge, som e-pengeinstituttet måtte udøve, skal placeres i et særskilt selskab, jf. forslaget § 39 e, nr. 2-4. Finanstilsynet foretager en konkret risikovurdering ud fra art og omfang af sådanne aktiviteter set i forhold til instituttets kapitalforhold. Et sådant krav kan både stilles som betingelse for at udstede tilladelse og på ethvert senere tidspunkt.

§ 39 b

Med den foreslåede § 39 b gennemføres e-pengedirektivets artikel 3, som henviser til artikel 14 i betalingstjenestedirektivet, der fastlægger e-pengeinstituttets underretningspligt i tilfælde af, at der sker faktiske eller retlige ændringer i forhold til det, der blev lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Bestemmelsen henviser til den allerede gældende § 8 i lov om betalingstjenester.

Selv om bestemmelsen ikke indeholder et væsentlighedskriterium, forudsættes det dog, at Finanstilsynet må antages at have lagt vægt på de konkrete oplysninger ved beslutning om tilladelse eller vilkår herfor. Der skal f.eks. gives meddelelse ved enhver ændring, uanset størrelse eller indhold, af kvalificerede ejerandele, snævre forbindelser, ændringer i den lederkreds, der stilles kvalitative krav til, manglende opfyldelse af kapitalkrav, ydelse af kredit eller sikring af brugeres midler. Hvis e-pengeinstituttet vil udøve forretningsaktiviteter omhandlet i § 39 e, nr. 1-4, skal e-pengeinstituttet give meddelelse herom, hvis dette ikke tidligere er sket. Underretning skal ske på forhånd, hvis ændringen må betragtes som væsentlig. I andre tilfælde skal underretning finde sted snarest muligt.

§ 39 c

§ 39 c gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivet, artikel 11. Bestemmelsen henviser til den allerede gældende § 9 i lov om betalingstjenester, og fastsætter en frist på 3 måneder for Finanstilsynet til at træffe beslutning om tilladelse eller nægtelse af tilladelse. Ved nægtelse af tilladelse kræves begrundelse for afslag.

§ 39 d

Bestemmelsen gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivet, artikel 19.

Bestemmelsen henviser til den allerede gældende § 10 i lov om betalingstjenester. Hermed er e-pengeinstitutter forpligtet til at opbevare alle oplysninger, der kan være relevante for Finanstilsynets vurdering af e-pengeinstituttets forhold i relation til den meddelte tilladelse, i mindst 5 år.

§ 39 e

Den foreslåede § 39 e, stk. 1, gennemfører e-pengedirektivets artikel 6, stk. 1, litra a, og c-e. § 39 e, stk. 2, gennemfører artikel 6, stk. 4. Bestemmelsen beskriver de aktiviteter, som e-pengeinstitutter kan udøve ved siden af virksomheden med udstedelsen af elektroniske penge.

§ 39 e, stk. 1, nr. 1, omhandler udbud af driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenester, herunder betalingstjenester, jf. bilag 1, når de har tilknytning til udstedelse af elektroniske penge. Et elektronisk gavekort kan f.eks. kun fungere, hvis det kan indløses via en terminal eller på anden måde. Et sådan indløsning skal anses som en driftsmæssigt og nært tilknyttet betalingstjeneste til udstedelsen af elektroniske penge. For så vidt angår ydelse af kredit henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 39 k, stk. 1-2.

Efter nr. 2 giver en tilladelse som e-pengeinstitut også mulighed for at udbyde betalingstjenester, som er omfattet af lovens bilag 1.

Drift af betalingssystemer, jf. nr. 3, er ikke omfattet af lov om betalingstjenester bilag 1. Ved et betalingssystem forstås i overensstemmelse med Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/26/EF et formelt arrangement mellem tre eller flere deltagere, hvortil ikke regnes et eventuelt afregningsfirma, en eventuel central medkontrahent eller en eventuel indirekte deltager, med fælles regler og standardiserede ordninger for udførelse af overførselsordrer mellem deltagerne.

Det fremgår af nr. 4, at e-pengeinstitutter kan udøve andre forretningsaktiviteter end udstedelse af elektroniske penge. Udførelse af sådanne aktiviteter kan imidlertid være afhængig af Finanstilsynets eller andre myndigheders tilladelse og være reguleret i anden lovgivning. Hvis kredit ikke ydes i forbindelse med udstedelse af elektroniske penge eller udbud af betalingstjenester, skal kreditgivning betragtes som egentlig udlånsvirksomhed, som falder under nr. 4, og som dermed kræver tilladelse fra Finanstilsynet. Udlånsvirksomhed m.v., der er omfattet af lov om finansiel virksomhed § 7, skal have tilladelse i henhold hertil. Udlånsvirksomheder m.v., der ikke er omfattet af lov om finansiel virksomhed, skal have tilladelse i henhold til § 34, stk. 2, i lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme for at kunne udøve sådan virksomhed, f.eks. kreditkortselskaber.

Finanstilsynets tilsyn omfatter ikke aktiviteter i henhold til nr. 2-4, medmindre dette følger af anden lovgivning (f.eks. hvis selskabet udover at udstede elektroniske penge vil drive udlånsvirksomhed). Finanstilsynet tager ikke stilling til, om ”andre aktiviteter end udstedelse af elektroniske penge” kræver særskilt tilladelse fra andre myndigheder.

Hvis e-pengeinstituttet udøver aktiviteter som omhandlet i § 39 e, nr. 2-4, skal e-pengeinstituttet fremlægge særskilte regnskabsoplysninger for henholdsvis udstedelse af elektroniske penge, betalingstjenester og andre aktiviteter. Disse regnskabsoplysninger skal attesteres af e-pengeinstituttets eksterne revision.

Finanstilsynets mulighed for i henhold til forslagets § 39 a, stk. 5, at beslutte, at e-pengeinstituttet skal udøves i et andet selskab i tilfælde af, at e-pengeinstituttet udøver aktiviteter som omhandlet i § 39 e, nr. 2-4, kan stilles som betingelse for at udstede tilladelse eller på ethvert senere tidspunkt.

Det foreslås i stk. 2, at lovens bestemmelser om udbud af betalingstjenester også finder anvendelse for e-pengeinstitutter, når de udbyder betalingstjenester, som ikke er knyttet til udstedelsen af de elektroniske penge.

§ 39 f

Den foreslåede § 39 f indeholder sammen med § 39 g kapitalkravene til e-pengeinstitutter og gennemfører e-pengedirektivets artikel 4.

Med § 39, stk. 1, stilles krav om, at e-pengeinstituttet på tidspunktet for opnåelse af tilladelse skal have en startkapital på mindst 350.000 euro. Kravet til startkapitalen er, modsat kravene for betalingsinstitutter, ens for alle e-pengeinstitutter og afhænger derved ikke af aktiviteternes karakter. Kapitalkravene til e-pengeinstitutter er mindre end de tilsvarende krav til kreditinstitutter, herunder pengeinstitutter, hvilket afspejler forskelle i kundernes risici. For e-pengeinstitutter gælder således et forbud mod at modtage indlån, jf. forslagets § 39 k, stk. 2, og efter forslagets § 39 l er der et krav om sikring af brugernes midler, hvis e-pengeinstituttet udøver andre aktiviteter end udstedelse af elektroniske penge, jf. forslagets § 39 e, nr. 2-4.

Startkapitalen omfatter i henhold til stk. 2, anparts- eller andelskapital, overkurs ved emission, reserver samt overført overskud eller underskud. Dette svarer til de i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/48/EF af 14. juni 2006 om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut artikel 57, litra a og b, omhandlede komponenter.

§ 39 g

Den foreslåede § 39 g gennemfører e-pengedirektivets artikel 5. § 39 g, stk. 4, gennemfører e-pengedirektivets artikel 2, nr. 4.

Efter den foreslåede stk. 1 forudsættes den krævede startkapital fremover at være intakt som betingelse for at opretholde tilladelse. Der stilles imidlertid yderligere krav til størrelsen af den løbende kapital. E-pengeinstitutter skal til enhver tid som minimum have en basiskapital, som svarer til startkapitalen eller et beløb svarende til 2 pct. af de gennemsnitlige udestående

elektroniske penge, som er betegnet som metode D og specificeret i bilag 2, afhængig af, hvilket beløb, der er højest.

Det foreslås, at det i stk. 2 fastslås, at hvis e-pengeinstituttet udbyder betalingstjenester omfattet af bilag 1, som ikke er nært tilknyttede accessoriske tjenester til udstedelse af e-penge, skal der ved beregningen af beløb i henhold til stk. 1, nr. 2, tillægges et beløb, som beregnes i overensstemmelse med § 13, stk. 1, nr. 2, dvs. beregnes i henhold til en af de tre metoder, der er beskrevet i lovens bilag 2, henholdsvis metode A, B eller C.

Om begrebet ”nært tilknyttede accessoriske tjenester” henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 39 e, nr. 1.

Det fastslås i stk. 3, at basiskapitalen opgøres i overensstemmelse med reglerne i lovens § 14. Af § 14 fremgår, at basiskapitalen er den reducerede kernekapital, jf. §§ 15 og 16, tillagt den supplerende kapital, jf. § 17. De komponenter, der indgår i opgørelsen af basiskapitalen, er forskellige fra de komponenter, der indgår i opgørelsen af startkapitalen.

Begrebet ”gennemsnitlige udestående elektroniske penge” skal i henhold til forslagens stk. 4 beregnes som de samlede krav på udstederen, der hidrører fra udestående elektroniske penge, opgjort på baggrund af det daglige udestående ved udgangen af hver kalenderdag i de foregående seks kalendermåneder. Opgørelsen foretages den første kalenderdag i hver måned.

Efter forslagens stk. 5 kan Finanstilsynet ved opgørelse i henhold til stk. 1, nr. 2, ud fra en risikovurdering af det enkelte e-pengeinstitut beslutte, at instituttets basiskapital skal være op til 20 pct. højere og indtil 20 pct. lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af den anviste beregningsmetode. De elementer, der kan indgå i vurderingen, er f.eks. instituttets operationelle risici, instituttets markedsrisici og kreditrisici, hvor dette skønnes relevant, samt omfanget af udestående elektroniske penge og andre aktiviteter, som instituttet måtte udøve, jf. forslagens § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, og de hermed forbundne risici. Det følger heraf, at Finanstilsynet til enhver tid kan revurdere kapitalkravet til det enkelte institut inden for lovens rammer, såfremt Finanstilsynet vurderer, at forudsætningerne har ændret sig væsentligt. Hvis instituttet udøver andre aktiviteter, jf. forslagens § 39 e, stk. 1, nr. 2-4, kan Finanstilsynet beslutte, at virksomheden som udsteder af elektroniske penge skal udskilles i et særskilt selskab, jf. forslagens § 39 a, stk. 5.

Stk. 5 stiller krav om, at § 13, stk. 2-3, finder tilsvarende anvendelse ved opgørelse i henhold til stk. 2. Det fremgår af § 13, stk. 2, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler for anvendelsen af de beregningsmetoder, der er beskrevet i bilag 2, herunder hvilke af disse beregningsmetoder det enkelte betalingsinstitut skal anvende ved opgørelsen af kapitalkravet i henhold til stk. 1, nr. 2. Der skal herved tages hensyn til den type af betalingstjenester, som udbydes, samt omfanget heraf.

Finanstilsynet kan ud fra en risikovurdering af det enkelte betalingsinstitut beslutte, at instituttets basiskapital skal være op til 20 pct. højere eller indtil 20 pct. lavere end det beløb, der fremkommer ved anvendelse af den anviste beregningsmetode. Det fremgår af § 13, stk. 3, at Finanstilsynet endvidere fastsætter regler om opgørelse af kapitalkravet, hvor betalingsinstituttet indgår i en koncern. I henhold hertil har Finanstilsynet udstedt bekendtgørelse nr. 1029 af 3. november 2009 om fastsættelse af kapitalkrav, regnskabsindberetninger og revisionens gennemførelse i betalingsinstitutter.

Finanstilsynet kan til enhver tid revurdere kapitalkravet til det enkelte institut inden for lovens rammer, såfremt Finanstilsynet vurderer, at forudsætningerne har ændret sig væsentligt. Hvis instituttet udøver andre aktiviteter, kan Finanstilsynet beslutte, at betalingsinstitutvirksomheden skal udskilles i et særskilt selskab, jf. § 7, stk. 5.

Betalingstjenestedirektivets artikel 7, stk. 2, fastslår, at medlemsstaterne skal træffe de nødvendige foranstaltninger til at hindre gentagen anvendelse af elementer, som kan indgå i egenkapitalen, hvis betalingsinstituttet tilhører samme gruppe som et andet betalingsinstitut, kreditinstitut, investeringsselskab, porteføljemanagementselskab eller forsikringsselskab. Tilsvarende gælder, hvis et betalingsinstitut udfører forskellige typer virksomhed og udfører andet end betalingstjenester som anført i lov om betalingstjenester bilag 1. I overensstemmelse hermed fremgår det af § 13, stk. 3, at Finanstilsynet fastsætter nærmere regler om opgørelse af kapitalkravet, hvor betalingsinstituttet indgår i en koncern. Der tænkes specielt på den situation, hvor et betalingsinstitut ejer et andet betalingsinstitut. Der er ikke mulighed for at stille krav om yderligere kapital udover, hvad der fremgår af stk. 2 og 3.

Med det foreslåede stk. 6 bestemmes, at hvis virksomheden ikke har gennemført seks måneders drift på datoen for beregningen, anvendes de gennemsnitlige udestående elektroniske penge, som fremgår af virksomhedens estimater for det kommende år, som grundlag for beregningen.

§ 39 h

§ 39 h gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 5, litra e, f, g og i, og artikel 10, stk. 2 og 4, i betalingstjenestedirektivet.

Det foreslås, at bestemmelserne i lovens §§ 18 og 19 om ledelse og indretning af virksomheden, som gælder for betalingsinstitutter, også finder anvendelse på e-pengeinstitutter.

Af lovens §§ 18 og 19 fremgår det, at medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion samt, når det er relevant, ledelsesansvarlige for instituttets udstedelse af elektroniske penge, skal opfylde visse såkaldte "fit and proper"-krav. Disse krav skal være opfyldt såvel ved tiltrædelse af hvervet eller stillingen som efterfølgende.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen i et e-pengeinstitut skal, jf. § 18, stk. 1, have fyldestgørende erfaring til at udøve hvervet eller stillingen. Dette påses, når bestyrelsesmedlemmet eller direktøren tiltræder hvervet eller stillingen. Der stilles ikke generelle kriterier for, hvilke teoretiske eller praktiske krav personen skal opfylde. Disse varierer afhængig af, om der er tale om en direktørpost eller et medlemskab af bestyrelsen, samt hvilken virksomhed, der er tale om. I vurderingen kan bl.a. indgå, om personen har en relevant teoretisk uddannelse, om vedkommende har haft ansættelse indenfor den finansielle sektor, og om vedkommende har ledelseserfaring. Vurderingen vil således bero på en konkret vurdering af det enkelte medlem.

Der stilles i praksis mindre krav til et bestyrelsesmedlem end til en direktør, ligesom kravene skærpes, hvis der er tale om en stor og kompleks virksomhed.

Der stilles ikke et ubetinget krav om, at et bestyrelsesmedlem har særlig indsigt i e-pengeinstitutters forhold. Her vil en særlig indsigt i en anden branche eller i lokale forhold, som er relevante for instituttet, kunne være tilstrækkeligt.

Egnet- og hæderlighedsvurderingen er knyttet til en stilling i den konkrete virksomhed. Det er således muligt, at en person på baggrund af dennes uddannelsesmæssige baggrund og hidtidige ledelseserfaring opfylder kravet om fyldestgørende erfaring til at lede et mindre e-pengeinstitut, men at det ikke gør sig gældende i forhold til en direktørpost i et stort, landsdækkende institut. Det er derfor som udgangspunkt ikke muligt at tage sin vurdering med sig fra én virksomhed til en anden. Der skal ske en fornyet vurdering i forbindelse med en direktørs jobskifte.

Et medlem af bestyrelsen og direktionen kan ikke udpeges som henholdsvis bestyrelsesmedlem og direktør, hvis den pågældende er pålagt strafansvar for en overtrædelse af straffeloven eller anden lovgivning på det finansielle område, ligesom man må forlade sin stilling eller sit hverv, hvis man bliver pålagt strafansvar for sådanne overtrædelser efter, at man er udnævnt. Det forudsættes dog, at den pågældende efter Finanstilsynets vurdering ikke kan udnævnes, eller må fratræde, fordi det udviste forhold begrunder en nærliggende fare for efterfølgende misbrug af hvervet eller stillingen, eller at den pågældende har handlet på en så retsstridig og uetisk måde, at der er grundlag for at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør på betryggende vis. Det er således ikke enhver overtrædelse af straffe- og særlovgivningen, der vil føre til en reaktion fra Finanstilsynets side.

Allerede i dag har bestyrelsesmedlemmer og direktører i finansielle virksomheder efter Finanstilsynets praksis pligt til at indberette, hvis de er dømt for overtrædelse af straffelovens regler i kapitel 28 og 29 om berigelsesforbrydelser og andre strafbare formuekrænkelser eller kapitel 10 i lov om værdipapirhandel m.v. Hertil kommer, at der også skal ske en vurdering i forhold til andre

overtrædelser af lovgivning af relevans for den finansielle sektor. Det kan eksempelvis være overtrædelser af straffelagte bestemmelser i skattelovgivningen eller selskabslovgivningen. Det strafbare forhold skal være fastslået ved dom eller ved, at bestyrelsesmedlemmet eller direktøren har accepteret et bødeforlæg, jf. retsplejelovens § 832. Er det strafbare forhold pådømt i udlandet, vil dette ligeledes kunne begrunde Finanstilsynets indgriben.

Et ledelsesmedlem kan ikke bestride hvervet eller stillingen som henholdsvis bestyrelsesmedlem eller direktør, hvis den pågældende har anmeldt betalingsstandsning, er under konkursbehandling, har indgivet begæring om gældssanering, eller der er indledt forhandlinger om tvangsakkord eller dette sker, mens vedkommende bestrider sit hverv eller stilling. Bestemmelsen indebærer, at Finanstilsynet kan gribe ind, uanset på hvilket stadie i betalingsstandsningen eller de respektive insolvensbehandlinger, som vedkommende befinder sig på.

Finanstilsynet kan nægte en person at indtræde i ledelsen af et e-pengeinstitut eller gribe ind over for et ledelsesmedlem, hvis den pågældendes økonomiske situation eller selskaber, som den pågældende ejer, eller hvori den pågældende deltager i driften, har påført instituttet tab eller risiko for tab. Det samme gør sig gældende, hvis en person, uden direkte at eje eller deltage i den formelle ledelse af en tabsgivende virksomhed, har væsentlig indflydelse på denne. Væsentlig indflydelse kan foreligge i de situationer, hvor en person ikke personligt ejer virksomheden, men har et nært forhold til ejeren og indflydelse på virksomheden qua denne forbindelse, f.eks. hvis det formelt er en ægtefælle, som ejer virksomheden.

Det vil således være problematisk, hvis en person, hvis økonomiske dispositioner har påført et e-pengeinstitut tab eller bragt instituttet i risiko for at lide tab, samtidig deltager i ledelsen af dette, idet det antages, at den pågældende ikke vil være i stand til at foretage tilstrækkelig objektive vurderinger. Samtidig må det antages, at bestyrelsen vil være friere stillet ved behandlingen af et forretningsmæssigt forhold, når det ikke vedrører en bestyrelseskollega eller en direktør.

Der skal være tale om forhold, som vedrører personen selv eller selskaber, som vedkommende har en personlig økonomiske interesse i. Det forhold, at eksempelvis et bestyrelsesmedlem også har en bestyrelsespost i en anden virksomhed, som e-pengeinstituttet har et forretningsmæssigt mellemværende med, og som har medført tab for instituttet, er som udgangspunkt i sig selv ikke nok til, at vedkommende ikke er egnet og hæderlig.

Bestemmelsen kan anvendes i situationer, hvor et bestyrelsesmedlem eller en direktør ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, efterhånden som de forfalder, og herved påfører virksomheden tab eller udsætter denne for en tabsrisiko. Der anlægges i disse tilfælde en konkret vurdering af årsagen hertil.

Finanstilsynet kan gribe ind over for et medlem af bestyrelsen eller direktionen, hvis den pågældende har udvist eller udviser en sådan adfærd, at der er grund til at antage, at den pågældende ikke vil varetage hvervet eller stillingen på en forsvarlig måde. Dette kan bl.a. forekomme i den situation, hvor bestyrelsesmedlemmets eller direktørens private økonomi er i en sådan uorden, at selve dette forhold må anses for særdeles belastende for varetagelsen af den overordnede ledelse af e-pengeinstituttet.

Der skal foretages en individuel vurdering, hvor tilsynet bl.a. kan lægge vægt på, hvilken rolle den pågældende person har spillet i ledelsen af den eller de virksomheder, der er gået konkurs. Der vil således være personer, f.eks. advokater og andre ”professionelle” bestyrelsesmedlemmer, der ikke har været med til at drive virksomheden, men som alene er blevet indsat i en konkurstruet virksomheds ledelse med det formål at lukke virksomheden på en så hensigtsmæssig måde som muligt. I sådanne tilfælde vil det ikke komme en person til skade, at vedkommende har deltaget i ledelsen af en eller flere virksomheder, der er gået konkurs.

Andre eksempler på en tidligere udvist uforsvarlig adfærd kan være situationer, hvor det er åbenbart, at ledelsesmæssige svigt, manglende overholdelse af påbud fra en offentlig myndighed eller grovere misbrugssituationer, har været årsag til problemer i de virksomheder, hvor den pågældende tidligere har været bestyrelsesmedlem eller direktør.

Finanstilsynet skal endvidere løbende vurdere, om ledelsen af et e-pengeinstitut sker på betryggende vis og gribe ind, hvis bestyrelsen eller direktionen har handlet til skade for instituttet. Det kan eksempelvis være tilfældet, hvis instituttets ledelse ikke har sikret en ordentlig styring, har undladt at efterleve krav om god administrativ praksis og regnskabspraksis, eller har undladt at iværksætte fyldestgørende kontrolprocedurer. Hertil kommer andre tilfælde, hvor forsømmelser, dumdristighed eller passivitet har skadet den finansielle virksomhed, eller der er risiko for at dette vil ske. Hensynet til at opretholde tilliden til den finansielle sektor skal indgå i vurderingen af et ledelsesmedlems adfærd.

Medlemmer af bestyrelsen og direktionen har pligt til bl.a. at give Finanstilsynet oplysninger om, hvornår man indtræder i stillingen eller hvervet, og løbende under udøvelsen. Et ledelsesmedlem har f.eks. pligt til at oplyse, at der er indgivet konkursbegæring mod vedkommende, at han eller hun har søgt om gældssanering, eller at der er rejst sigtelse mod vedkommende. Indtræder der således forhold, som er af betydning for vurderingen af om kravene til egnethed og hæderlighed fortsat kan anses for at være opfyldt, er den berørte person forpligtet til af egen drift at informere Finanstilsynet herom. Det vil herefter være op til Finanstilsynet at tage stilling til, om vedkommende fortsat er egnet og hæderlig.

Lovens § 19 skal ses i sammenhæng med forslaget § 39 a, stk. 2, nr. 1, jf. § 7, stk. 2, nr. 8, der fastslår, at e-pengeinstituttets forretningsgange, administrative forhold, organisation, regnskabsmæssige procedurer, revisionsmæssige foranstaltninger, samt kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger skal være forsvarlige, samt forslaget § 39 a, stk. 3, nr. 1, jf. § 7, stk. 3, nr. 10, der kræver dokumentation for, at kravene i henhold til § 7, stk. 2, nr. 8, er opfyldt.

Lovens § 19 har samme ordlyd som § 71, stk. 1, i lov om finansiel virksomhed, og sidstnævnte bestemmelse kan derfor anses som vejledende, idet der dog tages hensyn til e-pengeinstitutteres særlige forhold.

Kravet i § 19, nr. 1, er et overordnet krav i den forstand, at bestemmelsens øvrige krav skal være opfyldt for, at e-pengeinstituttet kan siges at have effektive former for virksomhedsstyring. Det må bl.a. forudsættes, at bestyrelsen for e-pengeinstituttet udfærdiger retningslinjer, hvori arbejdsdelingen mellem bestyrelse og direktion fastlægges, og hvori der fastsættes fyldestgørende bestemmelser om løbende rapportering til bestyrelsen om væsentlige forhold.

§ 19, nr. 2 og 5 indebærer, at e-pengeinstituttet skal sikre sig, at organisationens opbygning indrettes således, at der er klart definerede ansvars- og arbejdsområder, og at udførelse af opgaver adskilles fra kontrollen af samme. Ligeledes skal instituttet sikre, at der sker en rapportering til et højere ledelsesniveau af de risici, som instituttet påtager sig, samt at der sikres en løbende overvågning af virksomhedens forretningsområder. De omhandlede former for procedurer og mekanismer skal omfatte hele instituttet og være proportionale med arten, omfanget og kompleksitetsgraden af instituttets aktiviteter. Nr. 3 stiller krav om en god administrativ og regnskabsmæssig praksis. Nr. 4 indeholder et krav om skriftlighed, idet det ikke er tilstrækkeligt, at e-pengeinstituttet har en fast indarbejdet praksis. Kravet om skriftlighed kan opfyldes ved at have forretningsgange på alle de væsentligste aktivitetsområder nedskrevet på papir eller lagret elektronisk. Instituttet skal kunne dokumentere, at forretningsgangene er godkendt af de relevante personer. Det afhænger af det enkelte institut, hvilke aktivitetsområder der kan karakteriseres som væsentlige. Forretningsgangene skal altid omhandle de områder, som er beskrevet i bestyrelsens instruks til direktionen.

Efter § 19, nr. 6, skal instituttet have de ressourcer, der er nødvendige for den rette gennemførelse af dets virksomhed og anvende dem hensigtsmæssigt. Ved "ressourcer" forstås: teknik, mandskab, forretningsgange mv., der er nødvendige for at udstede elektroniske penge. E-pengeinstituttet må således ikke udføre opgaver i et omfang eller af en karakter, der står i misforhold til de ressourcer, der er til rådighed. Med ordlyden "anvende disse hensigtsmæssigt" menes, at e-pengeinstituttet skal anvende sine ressourcer til gavn for indehaverne af de elektroniske penge. Herudover må det bero på en konkret vurdering af det enkelte institut, når det skal afgøres, hvad der kræves for at opfylde bestemmelsen.

Bestemmelsen i § 19, nr. 7, indeholder et krav om funktionsadskillelse og indebærer, at e-pengeinstituttet skal organisere sig således, at forskellige funktioner og arbejdsopgaver adskilles ved passende foranstaltninger, særligt med henblik på at beskytte kunderne.

§ 19, nr. 8, indeholder et generelt krav om, at e-pengeinstituttet skal have etableret interne kontrolprocedurer, der sikrer, at manglende overholdelse af de udarbejdede forretningsgange bliver opdaget, og at der er taget udtrykkeligt stilling til, hvem der har ansvaret for at følge op på fejl og mangler. Det skal ses i sammenhæng med lovens § 7, stk. 2, nr. 8, jf. stk. 3, nr. 10, der fremhæver, at virksomheden skal have indført forsvarlige procedurer og interne kontrolforanstaltninger med henblik på at opfylde forpligtelserne i henhold til lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme samt Rådets forordning om oplysninger, der skal medsendes om betalere ved pengeoverførsler.

Ved vurdering af, om kravene i nr. 9 er overholdt, anvendes retningslinjer svarende til de opstillede retningslinjer i Finanstilsynets vejledning om kontrol- og sikkerhedsforanstaltninger på it-området i henhold til lov om finansiel virksomhed § 71, stk. 1, nr. 4.

§ 39 i

§ 39 i gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, stk. 3, og vedrører kvalificerede andele i et e-pengeinstitut.

Bestemmelsen foreslår regler om adgangen til at eje og kontrollere betydelige kapitalandele i et e-pengeinstitut. Efter stk. 1 skal enhver erhvervelse af en kvalificeret andel i et e-pengeinstitut godkendes af Finanstilsynets forud for erhvervelsen. Det fremgår endvidere af stk. 1, at også en indirekte erhvervelse skal godkendes. En indirekte erhvervelse kan forekomme ved erhvervelse af en andel, der giver kontrollerende indflydelse i en juridisk person, som ejer en kvalificeret andel i et e-pengeinstitut. Der skal derudover ske godkendelse ved erhvervelse af en kvalificeret andel, der forøger en allerede eksisterende kvalificeret andel, såfremt forøgelsen medfører, at andelen vil udgøre eller overstige en grænse på henholdsvis 20 pct., 30 pct. eller 50 pct. af selskabskapitalen eller stemmerettighederne eller medfører, at e-pengeinstituttet bliver en dattervirksomhed. Erhververen skal på forhånd ansøge Finanstilsynet om godkendelse af erhvervelsen. Først når Finanstilsynets godkendelse foreligger, er den pågældende berettiget til at erhverve andelen.

Definitionen af kvalificeret andel i stk. 2 svarer til definitionen i § 5, stk. 3, i lov om finansiel virksomhed. En kvalificeret andel kan også opnås, selvom grænsen på 10 pct. ikke overskrides. Det er tilstrækkeligt, at der kan udøves en betydelig indflydelse på ledelsen. Hvorvidt dette er tilfældet beror på en konkret vurdering. Afgørende er, om der ved erhvervelsen opnås kontrol. Dette kan f.eks. være tilfældet i virksomheder med en meget spredt ejerkreds.

I medfør af det foreslåede stk. 3 bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om ansøgning, godkendelse og efterfølgende underretningspligt for pengeinstituttet og ejere. Da e-pengedirektivet opstiller en lang række detaljerede krav vedrørende kvalificerede andele/deltagelse, er det Finanstilsynets opfattelse, at dette bør fremgå af en bekendtgørelse.

§ 39 j

§ 39 j gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 15 i betalingstjenestedirektivet.

Det foreslås med forslaget § 39 j, stk. 1, at lovens § 20, stk. 1-6 og stk. 8, også finder anvendelse på e- pengeinstitutter.

Med henvisningen til § 20, stk. 1, stilles der krav om, at regnskabsaflæggelsen skal ske efter årsregnskabsloven. § 20, stk. 2, fastslår, at det anvendte regnskabsår skal være kalenderåret. Første regnskabsperiode kan dog være længere eller kortere end 12 måneder, dog højst 18 måneder. Med henvisningen til § 20, stk. 3, stilles krav om, at e- pengeinstituttet ved hvert halvår skal foretage regnskabsindberetninger til Finanstilsynet. Finanstilsynet udarbejder skemaer og vejledninger hertil. Det forudsættes, at selve årsrapporten vedlægges som bilag til disse regnskabsindberetninger.

Lovens § 20, stk. 3, bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte vejledninger for indberetning af regnskabsoplysninger til Finanstilsynet. Formålet med regnskabsindberetningerne er, at de skal muliggøre en sammenstilling af regnskabsoplysningerne fra e- pengeinstituttet i elektronisk form, som kan danne grundlag dels for Finanstilsynets tilsynsarbejde, dels for offentliggørelse af statistik om den finansielle sektor, herunder efterlevelse af de forpligtelser, som Danmark har til at levere statistik om den finansielle sektor til internationale organisationer så som EU, OECD mv.

De krævede indberetninger vil i vidt omfang være sammenfaldende med indholdet af årsrapporten. Finanstilsynet vil dog kunne kræve mere detaljerede oplysninger, end hvad der er tilfældet for årsrapporten. Finanstilsynet udarbejder særlige skemaer til brug for regnskabsindberetningerne, som er tilgængelige på Finanstilsynets hjemmeside.

Med henvisningen til § 20, stk. 4, stilles der krav til, at e- pengeinstituttets årsrapport skal revideres af instituttets eksterne revisor. Derudover skal e- pengeinstituttets revisor eller revisorer være statsautoriserede eller godkendte i henhold til lov om godkendte revisorer og revisionsvirksomheder.

Henvisningen til § 20, stk. 5, betyder, at revisorerne i et e- pengeinstitut tillige skal være revisorer i e- pengeinstituttets dattervirksomheder. Bestemmelsen finder dog ikke anvendelse på modervirksomheder og dattervirksomheder, der ikke er hjemmehørende i Danmark.

Med henvisningen til § 20, stk. 6, fastslås, at revisor straks skal give Finanstilsynet meddelelse om forhold, der er af afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet. Med afgørende betydning for virksomhedens fortsatte aktivitet menes forhold, som kan true virksomhedens fremtidige eksistens. Der kan være tale om såvel solvensmæssige, likviditetsmæssige som andre forhold af afgørende betydning, herunder overtrædelser af lovgivningen.

Henvisningen til § 20, stk. 8, bemyndiger Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om revisionens gennemførelse.

Det foreslåede stk. 2 bestemmer, at hvis e-pengeinstituttet udøver andre aktiviteter, som omhandlet i forslaget § 39 e, nr. 2-4, skal e-pengeinstituttets reviderede årsrapport yderligere omfatte et særskilt regnskab for henholdsvis udstedelse af de elektroniske penge og andre aktiviteter.

§ 39 k

Den foreslåede § 39 k, stk. 1-2 og 4, gennemfører e-pengedirektivets artikel 6, stk. 1, litra b og e, samt stk. 2 og 3. § 39 k, stk. 3, gennemfører e-pengedirektivets artikel 12.

Det følger af den foreslåede stk. 1, at kredit ikke må ydes af de midler, der er modtaget fra indehavere af elektroniske penge.

Stk. 2 indeholder tillige et forbud mod, at e-pengeinstitutter erhvervsmæssigt tager imod indlån eller andre tilbagebetalingspligtige midler, hvilket også gælder de midler, som modtages fra indehavere af elektroniske penge. Sådanne midler skal derfor uden ugrundet ophold veksles til elektroniske penge og stilles til rådighed for indehaveren af elektroniske penge. Begrebet ”uden ugrundet ophold” skal ses i sammenhæng med kravet om sikring af midler i lovforslagets § 39 l.

Der forslås i stk. 3, et forbud mod tilskrivning af renter eller lignende af de beløb, som er vekslet til elektroniske penge. Der kan godt optjenes bonus på andre vilkår, som ikke knytter sig til den periode, hvor indehaveren er i besiddelse af de elektroniske penge, f.eks. ved køb af et vist antal varer. Forbuddet gælder for alle udstedere af elektroniske penge, ikke kun for e-pengeinstitutter med begrænset tilladelse.

Det følger af den foreslåede stk. 4, at e-pengeinstitutter kun må yde kredit i forbindelse med udbud af betalingstjenester, jf. lov om betalingstjenester bilag 1, punkt 4, 5 eller 7, og forudsat at kravene herom i lovens § 21, stk. 2, er opfyldt.

Det fremgår af § 21, stk. 2, nr. 1, at kreditten skal være accessorisk til betalingstjenester og udelukkende må ydes i tilknytning til gennemførelse af betalingstransaktioner, f. eks. i forbindelse med udstedelse af kreditkort.

Efter § 21, stk. 2, nr. 2, gælder kravet om, at kreditten skal kræves tilbagebetalt inden for et tidsrum, der ikke må overstige 12 måneder, kun ved grænseoverskridende betalingstjenester, hvilket svarer til betalingstjenestedirektivets minimumskrav i artikel 16, stk. 3, litra b, som også gælder e- pengeinstitutter, jf. e- pengedirektivets artikel 6, stk. 1, litra 5. Brugeren skal i disse tilfælde være forpligtet til fuldt ud at tilbagebetale det skyldige beløb senest ved udgangen af 12 måneder efter, at gælden er stiftet. Bestemmelsen er ikke til hinder for, at kreditten er revolverende, hvorved forstås en fleksibel kreditramme, hvorunder kunden løbende kan trække og tilbagebetale indenfor fastsatte terminer i forbindelse med betalingstjenester. Det beløb, som brugeren skylder ved anvendelse af kreditrammen, skal imidlertid kræves indfriet mindst en gang om året, og kravet kan forfølges.

Gennemførelse af direkte debiteringer, stående ordrer og kreditoverførsler, hvor betalingsmodtager befinder sig i en anden medlemsstat, pengeoverførsler til en modtager i en anden medlemsstat, gennemførelse af en betalingstransaktion til en betalingsmodtager i en anden medlemsstat efter modtagelse af instruktion fra betaler via e-mail, sms, netbank eller på anden elektronisk vis, uanset om betaler også befinder sig i en anden medlemsstat på tidspunktet for afgivelse af instruks/samtykke eller tilfælde hvor en kortudsteder tillader en kortholder at bruge kortet i en anden medlemsstat, anses ikke for at være grænseoverskridende.

Efter § 21, stk. 2, nr. 3, kan Finanstilsynet kræve, at e-pengeinstituttets basiskapital til enhver tid har en passende størrelse i forhold til den samlede kredit, der ydes. Dette indebærer ikke, at der kan stilles yderligere krav om tilvejebringelse af et kapitalgrundlag udover, hvad der gælder i henhold til forslagens §§ 39 f og 39 g. Finanstilsynet skal imidlertid ved fastsættelse af kapitalkravet for det enkelte institut i henhold til forslagens § 39 g, jf. § 13, stk. 2, tage hensyn til, om og i hvilket omfang instituttet yder kredit.

Hvis kredit ikke ydes i forbindelse med udførelse af betalingstjenester, er der tale om anden aktivitet i henhold til forslagens § 39 e, nr. 2-4.

§ 39 1

Det foreslåede stk. 1 stiller krav om, at e-pengeinstitutter, der udover at udstede elektroniske penge udfører andre forretningsaktiviteter, jf. § 39 e, nr. 2-4, skal sikre de midler, der er modtaget fra indehaverne af elektroniske penge. Hvis virksomheden udelukkende udøver aktiviteter som e-pengeinstitut eller herudover kun udbyder driftsmæssige og nært tilknyttede accessoriske tjenesteydelser, jf. lovforslagets § 39 e, nr. 1, stilles der ikke krav om sikring af midler modtaget fra brugere.

Midlerne skal sikres senest ved afslutningen af den arbejdsdag, der følger efter den dag, hvor midlerne er modtaget, hvis midlerne ikke inden da er vekslet og stillet til rådighed for indehaveren.

E-pengeinstituttet har mulighed for at anvende henholdsvis sikringskonto eller depot efter stk. 1 eller at stille garanti efter stk. 2, som henviser til lovens § 22, stk. 2.

Efter det foreslåede stk. 3 bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte nærmere regler om sikring af midler i henhold til stk. 1 og 2, samt om undtagelser fra kravet. Finanstilsynet fastsætter endvidere nærmere regler om sikring af kundemidler, herunder om oprettelse af sikringskonto eller sikkerhedsdepot, om hvad der skal forstås ved ”sikre, likvide aktiver”, jf. stk. 1, og regler om garantiudstedelse, herunder fastsættelse af størrelsen af garantibeløb samt kvaliteten af garantier, jf. stk. 2. Tilsvarende regler er fastsat af Finanstilsynet i bekendtgørelse nr. 1030 af 3. november 2009 om betalingsinstitutters sikring af midler modtaget fra brugere af betalingstjenester.

§ 39 m

§ 39 m gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 17, stk. 7, artikel 18 og artikel 25 i betalingstjenestedirektivet.

Det følger af forslaget § 39 m, at lovens §§ 26-29 og § 39 om outsourcing også finder anvendelse på e-pengeinstitutter.

Henvisningen til meddelelesespligten i lovens § 26 omfatter e-pengeinstituttets planer om at foretage outsourcing af driftsmæssige funktioner. Uanset at § 26 ikke anvender et væsentlighedskriterium (i modsætning til lovens § 28), skal bestemmelsen forstås sådan, at outsourcing af operationelle funktioner, der ikke har betydning for indehavere af elektroniske penge, ikke er omfattet af meddelelesespligten.

Henvisningen til § 27 betyder, at e-pengeinstitutter, der foretager outsourcing af funktioner til tredjemand, fortsat bærer det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf. Dette svarer til, hvad der gælder på andre områder, hvor finansielle virksomheder outsourcer funktioner til tredjemand. E-pengeinstituttet skal føre løbende kontrol med tredjemands overholdelse af lovens bestemmelser. E-pengeinstitutter, der outsourcer driftsmæssige funktioner til tredjemand, har det fulde ansvar for opfyldelse af lovens bestemmelser og skal træffe de nødvendige foranstaltninger til sikring heraf. E-pengeinstituttet hæfter for erstatningskrav, som indehavere af elektroniske penge opnår mod tredjemand, jf. 1. pkt., der handler i strid med denne lov eller regler udstedt i medfør heraf.

Efter § 28 kræver det tilladelse fra Finanstilsynet, såfremt der er tale om outsourcing af væsentlige driftsmæssige funktioner. En driftsmæssig funktion betragtes som væsentlig, hvis fejl eller et svigt i udførelsen i væsentlig grad vil forringe e-pengeinstituttets vedvarende overholdelse af de krav, der skal være opfyldt for at opnå tilladelse som e-pengeinstitut.

Henvisningen til § 29 betyder, at hvis den enhed, som e-pengeinstituttet outsourcer driftsmæssige funktioner til, har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, underretter Finanstilsynet tilsynsmyndigheden i det pågældende land herom. Og omvendt følger det af henvisningen til § 39, at hvis et e-pengeinstitut, der har hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på den finansielle område, outsourcer driftsmæssige funktioner til en enhed, der har hjemsted her i landet, underretter tilsynsmyndigheden i hjemlandet Finanstilsynet herom.

§ 39 n

Forslaget gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. artikel 10, stk. 9 og artikel 25 i betalingstjenestedirektivet.

Forslagets § 39 n henviser til lovens §§ 30-31 og omhandler danske e-pengeinstitutters virksomhed i et land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Med virksomhed forstås enten grænseoverskridende e-pengevirksomhed (henvisningen til § 30) eller drift af e-pengevirksomhed gennem en filial (henvisningen til § 31).

Hvis en virksomhed har opnået tilladelse som e-pengeinstitut, er instituttet berettiget til at udøve e-pengevirksomhed i alle lande inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, i henhold til Traktaten om den Europæiske Unions funktionsmådes bestemmelser om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser og i overensstemmelse med reglerne i forslagets § 39 n, jf. lovens §§ 30-31.

Henvisningen til § 30 omhandler grænseoverskridende virksomhed. Et e-pengeinstitut, der er meddelt tilladelse her i landet, og som ønsker at udbyde grænseoverskridende e-pengevirksomhed i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, skal forinden give Finanstilsynet meddelelse herom med angivelse af, i hvilket land virksomheden ønskes påbegyndt. Finanstilsynet videresender den i stk. 1 nævnte meddelelse til tilsynsmyndigheden i værtslandet senest 1 måned efter modtagelsen af den i stk. 1 nævnte meddelelse.

Finanstilsynet skal ikke, som ved filialetablering, indhente erklæring fra værtslandets tilsynsmyndighed om, hvorvidt den grænseoverskridende virksomhed vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme.

E-pengeinstituttet er berettiget til at påbegynde grænseoverskridende aktivitet fra det tidspunkt, hvor værtslandets kompetente myndighed har modtaget Finanstilsynets underretning. E-pengeinstituttets anmeldelse af grænseoverskridende aktivitet i den pågældende medlemsstat registreres af Finanstilsynet i det i lovens § 88 nævnte register.

Henvisningen til § 31 vedrører etablering af en filial i en anden medlemsstat. Begrebet ”filial” skal forstås i overensstemmelse med betalingstjenestedirektivets artikel 4, nr. 29, hvorved en filial forstås som et andet forretningssted end hovedkontoret, som er en del af et e-pengeinstitut, som ikke er en juridisk person, og som direkte udfører nogle af eller alle de transaktioner, der indgår i et e-pengeinstituts virksomhed. Alle forretningssteder, som er oprettet i den samme medlemsstat af et e-pengeinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat, betragtes som én filial.

Et e-pengeinstitut, der er meddelt tilladelse her i landet, kan begynde at udbyde e-pengevirksomhed gennem en filial i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, når tilsynsmyndigheden i værtslandet har modtaget meddelelse herom fra Finanstilsynet.

Tilsynsmyndigheden i værtslandet skal have oplysning om filialens navn og adresse, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse og dens organisationsstruktur.

Hvis tilsynsmyndigheden i værtslandet meddeler Finanstilsynet, at der er rimelig grund til at formode, at den påtænkte filialetablering vil øge risikoen for overtrædelse af værtslandets regler om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller regler, der er udstedt i medfør heraf, kan Finanstilsynet afvise at registrere filialen.

Tilsvarende kan Finanstilsynet annullere registreringen af filialen, hvis registrering allerede har fundet sted. I begge tilfælde er konsekvensen, at e-pengeinstituttet ikke kan anvende den pågældende filial i forbindelse med e-pengevirksomhed.

Efter § 31, jf. § 30, stk. 4, skal det danske e-pengeinstitut sikre, at indehaverne af elektroniske penge orienteres om, at udbyderen er en filial af e-pengeinstituttet.

Tilsynsmyndigheden i værtslandet, hvor filialen er etableret, kan ikke modsætte sig, at e-pengeinstituttet anvender den pågældende filial, såfremt Finanstilsynet træffer beslutning om anerkendelse og registrering af filialen på trods af mulige advarsler fra tilsynsmyndigheden i værtslandet.

Af stk. 2 fremgår det, at § 32 finder tilsvarende anvendelse, dog må danske e-pengeinstitutter alene have agenter i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, såfremt disse kun formidler andre aktiviteter som e-pengeinstituttet udøver, og at de således ikke formidler salg af elektroniske penge, og såfremt kravene i lovens § 32 i øvrigt er opfyldt.

§ 39 o

Forslaget gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivets 25, stk. 1.

Forslagets § 39 o henviser til lovens §§ 33-34 og omhandler udenlandske e-pengeinstitutters virksomhed her i landet, når disse er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, herunder mulighed for udbud af grænseoverskridende aktiviteter her i landet, og filialetablering her i landet.

Et udenlandsk e-pengeinstitut, der er meddelt tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union, eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde grænseoverskridende tjenester her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet.

Et e-pengeinstitut i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, kan begynde at udbyde e-pengevirksomhed gennem en filial her i landet, når Finanstilsynet har modtaget meddelelse herom fra tilsynsmyndigheden i hjemlandet. Herudover skal der medfølge en række oplysninger om filialen. Finanstilsynet skal have oplysning om filialens navn og adresse, navnene på de personer, der er ansvarlige for filialens ledelse og dens organisationsstruktur.

Hvis Finanstilsynet meddeler hjemlandets kompetente myndighed, at Finanstilsynet har rimelig grund til at formode, at den påtænkte filialetablering eller anvendelse af filialen her i landet vil øge risikoen for overtrædelse af lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme eller de regler, der er udstedt i medfør heraf, kan hjemlandets kompetente myndighed med hjemmel i nationale regler, der gennemfører e-pengedirektivet og betalingstjenestedirektivet, afvise at registrere filialen eller annullere registreringen af filialen, hvis registrering allerede har fundet sted, med den konsekvens, at e-pengeinstituttet ikke kan anvende den pågældende filial i forbindelse med e-pengevirksomhed.

Efter forslaget § 39 o, jf. § 30, stk. 3, skal det udenlandske e-pengeinstitut sikre, at indehaveren af elektroniske penge orienteres om, at udstederen er en filial af e-pengeinstituttet.

Finanstilsynet kan ikke modsætte sig, at det udenlandske e-pengeinstitut anvender den pågældende filial, hvis tilsynsmyndigheden i hjemlandet træffer beslutning om anerkendelse og registrering af filialen på trods af mulige advarsler fra Finanstilsynet.

Af stk. 2 fremgår det, at § 35 finder tilsvarende anvendelse, dog må udenlandske e-pengeinstitutter med tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, alene have agenter her i landet, såfremt disse kun

formidler andre aktiviteter som e-pengeinstituttet udøver, og at de således ikke formidler salg af elektroniske penge, og såfremt kravene i lovens § 35 i øvrigt er opfyldt.

§ 39 p

Forslagets §§ 39 p og q, omhandler betingelserne for opnåelse af begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. De foreslåede bestemmelser opregner betingelserne for, at Finanstilsynet kan give en virksomhed en begrænset tilladelse, og svarer til reglerne i lovens kapitel 3 om begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester. En begrænset tilladelse indebærer, at virksomheden er berettiget til at udstede elektroniske penge til indehavere her i landet. Tilladelsen kan ikke anvendes uden for landets grænser.

Forslagets § 39 p, stk. 1, opregner betingelserne for, at Finanstilsynet kan give en virksomhed en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge.

Efter forslaget § 39 p, stk. 1, nr. 1, stilles krav om, at virksomheden skal have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Hvis en udenlandsk udsteder af elektroniske penge har et datterselskab i Danmark, vil datterselskabet have hovedkontor og hjemsted i Danmark. Finanstilsynet kan derudover også give begrænset tilladelse som udsteder af elektroniske penge omfattet af § 39 q, nr. 1, til virksomheder, der har hovedkontor og hjemsted i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, jf. dog stk. 5.

Den foreslåede nr. 2 henviser til § 37, stk. 1, nr. 2-3, om begrænset tilladelse til udbud af betalingstjenester. Virksomheden skal efter § 37, stk. 1, nr. 2, have forretningsgange på alle væsentlige aktivitetsområder, f.eks. aftaleindgåelse, dokumentation for gennemførte transaktioner og fejlhåndtering. Ved vurderingen af, om kravet til forretningsgange er opfyldt, tages hensyn til den enkelte virksomheds størrelse. Forretningsgangene skal bidrage til at sikre, at virksomheden drives forsvarligt og i overensstemmelse med de regler, der gælder for e-pengevirksomhed. Forretningsgangene bør derfor som minimum beskrive, hvorledes virksomheden sikrer, at reglerne iagttages.

Efter den gældende § 37, stk. 1, nr. 3, skal medlemmerne af virksomhedens bestyrelse og direktion samt, når det er relevant, ledelsesansvarlige for virksomhedens betalingstjenesteaktiviteter, opfylde kravene til egnethed og hæderlighed i lovens § 18. Da en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge kan opnås af både fysiske og juridiske personer, følger det af nr. 3, 2. pkt., at hvis virksomheden drives som interessentskab eller enkeltmandsvirksomhed, finder § 18 tilsvarende anvendelse på den eller de for virksomheden personligt ansvarlige enkeltpersoner.

Det er endvidere efter forslaget nr. 3 et krav, at betingelserne efter forslaget § 39 q, stk. 1, er opfyldt. Det vil sige, at hvis en virksomhed ønsker at udstede elektroniske penge lagret på

instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, jf. § 39 q, stk. 1, nr. 1, er det en betingelse, at de elektroniske penge, som virksomheden udbyder, kan betegnes som sådanne. Hvis virksomheden ønsker at udstede elektroniske penge uden begrænset anvendelsesområde, kan dette kun ske som virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, hvis grænseværdien for omsætning er opfyldt, jf. § 39 q, stk. 1, nr. 2.

Forslaget til stk. 2 indeholder de indholdsmæssige krav, som en ansøgning om begrænset tilladelse skal indeholde. Efter forslaget til stk. 2, nr. 1, skal der gives oplysninger om direktører og ledelsesansvarlige for virksomheden, og, når det er relevant, ledelsesansvarlige for forvaltningen af virksomhedens e-pengevirksomhed, der dokumenterer, at kravene i henhold til lovens § 18 er opfyldt. Stk. 2, nr. 2, stiller krav om, at ansøgningen skal indeholde oplysninger om, hvilke af de aktiviteter der er nævnt i § 39 q, som virksomheden har til hensigt at udøve. Det skal således oplyses, om ansøgeren vil udstede elektroniske penge med begrænset anvendelse eller elektroniske penge, hvor udstederens samlede forpligtelser på intet tidspunkt overskrider grænseværdien i § 39 q. Hvis ansøgeren har til hensigt at udøve aktiviteter omfattet af forslaget til § 39 q, stk. 1, nr. 1, dvs. udstede elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser, følger det af forslaget til nr. 3, at ansøgningen skal indeholde en beskrivelse af anvendelsesområdet for de elektroniske penge samt begrundelse for, at tjenesten er omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 1. Disse oplysninger skal gøre det muligt for Finanstilsynet at vurdere, om tjenesten opfylder kravene til at være elektroniske penge med begrænset anvendelse. For en beskrivelse af kravene hertil henvises til bemærkningerne til forslaget til § 39 q, stk. 1, nr. 1. Hvis ansøgeren har til hensigt at udøve aktiviteter omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 2, skal ansøgningen indeholde en forretningsplan med budgetprognose for det første regnskabsår samt det senest reviderede årsregnskab, hvis et sådan er udarbejdet.

Efter det foreslåede stk. 3 kan Finanstilsynet dispensere fra kravet om begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 1, til virksomheder, der har en lignende tilladelse i et andet land inden for Den Europæiske Union eller i et land, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område. Disse virksomheder skal dog anmeldes til Finanstilsynet og registreres i overensstemmelse med de foreslåede tilføjelser til § 88, inden virksomheden påbegyndes. Bestemmelsen har til formål at sikre, at virksomheder, der i andre EU-medlemslande eller lande, som Unionen har indgået aftale med på det finansielle område, har mulighed for at udstede elektroniske penge, ikke skal søge om en begrænset tilladelse til udstedelse af elektroniske penge, hvis den udenlandske tilladelse har et indhold, der ligner en begrænset tilladelse efter §§ 39 p-39 q. Ved vurderingen af om der foreligger en lignende tilladelse, vil der blive lagt vægt på, hvilke vilkår der skal opfyldes for at opnå tilladelsen samt de udenlandske bestemmelsers beskyttelsesniveau. Derimod er det ikke en betingelse, at der gælder identiske vilkår i det andet land.

§ 39 q

En begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge omfatter ikke andre aktiviteter end de aktiviteter, som er nævnt i § 39 q, stk. 1. Derfor skal virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, der ønsker at udbyde betalingstjenester, søge om tilladelse som betalingsinstitut, jf. lovens § 7, virksomhed med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester, jf. lovens § 37, eller e-pengeinstitut omfattet af forslagets § 39 a. Dette gælder også, selvom betalingstjenesterne har tilknytning til udstedelsen af de elektroniske penge. Virksomheder med begrænset tilladelse kan kun udstede elektroniske penge i Danmark og kan ikke drive grænseoverskridende e-pengevirksomhed.

Det skal i forbindelse med indgivelse af ansøgning om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge angives, hvilke aktiviteter der ansøges om tilladelse til, jf. forslagets § 39 p, stk. 2, nr. 2.

Når der i nr. 1, tales om elektroniske penge, der er lagret på instrumenter med begrænset anvendelse, skal ”instrument” forstås i overensstemmelse med betalingstjenestedyrets artikel 3, litra k, jf. artikel 1, stk. 4, i direktivet om elektroniske penge, som omfatter tjenester baseret på instrumenter, der kun kan anvendes til at erhverve varer eller tjenesteydelser inden for udstederens forretningssteder eller i henhold til en kommerciel aftale med udstederen enten inden for et begrænset net af tjenesteudbydere eller for en begrænset række varer eller tjenesteydelser.

Elektroniske penge lagret på instrumenter med begrænset anvendelse til brug for erhvervelse af varer eller tjenesteydelser betegnes i det følgende som ”elektroniske penge med begrænset anvendelse”.

Elektroniske penge med begrænset anvendelse kan kun anvendes i et begrænset net af tjenesteudbydere, hvorved forstås, at de elektroniske penge kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger, eller til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser. Der er tale om alternative krav, hvor anvendelsesområdet for de elektroniske penge kan opfylde et eller flere af de opregnede kriterier. Der er således ikke krav om, at anvendelsesområdet for de elektroniske penge skal opfylde alle betingelser for, at der er tale om elektroniske penge med begrænset anvendelse. Ved butikker eller forretningssteder menes både fysiske butikker og internetbutikker. Vurderingen af, om der foreligger elektroniske penge med begrænset anvendelse, skal ske på baggrund af de anvendelsesmuligheder, der er tilknyttet de elektroniske penge.

Elektroniske penge, der kun kan anvendes i et bestemt butikcenter, kan være et begrænset net. Dette vil for eksempel kunne være tilfældet, hvis alle forretninger i et butikcenter går sammen om i fællesskab at udstede et gavekort, som kun kan anvendes hos centerets forretninger med alle butikcenterets forretninger som selskabsdeltagere. Sådanne kort vil blive anset for at være et

begrænset net, fordi det kun kan bruges hos kortudstederne. Hvis de elektroniske penge kun kan anvendes til at erhverve en begrænset række varer eller tjenesteydelser, er det ikke afgørende hvor mange forretninger, der tager imod betalingsinstrumentet. En udsteder af elektroniske penge, der indgår en aftale med en forretning om at udbyde et gavekort, der kun kan anvendes i den pågældende forretning eller forretningskæde, vil også udstede elektroniske penge med begrænset anvendelse, fordi gavekortet kun kan anvendes i et begrænset antal forretninger.

Elektroniske penge med begrænset anvendelse kan ud over gavekort eksempelvis være kantinekort, som kan anvendes til betaling for mad i virksomhedens egen kantine eller spisesteder, som ligger i umiddelbar nærhed af arbejdspladsen, medlemskort med betalingsfunktion, f.eks. et medlemskort til et motionscenter, hvorpå der kan forudbetales/indsættes midler, der kan anvendes til betaling for særlige tjenester, der tilbydes af motionscenteret samt forudbetalte transportkort, der kan anvendes til køb af billetter til tog, bus og metro.

Hvis de elektroniske penge ikke falder inden for de ovenfor opregnede eksempler, vil der ved vurderingen af, om der foreligger elektroniske penge med begrænset anvendelse, blive lagt vægt på, om de elektroniske penge kun kan anvendes hos et begrænset antal af forretninger eller kun for en begrænset række varer eller tjenesteydelser. Hvorvidt der foreligger et begrænset antal forretninger vil blive vurderet på baggrund af antallet af forretninger sammenholdt med omsætningens størrelse. Ved vurderingen af om der foreligger en begrænset række varer eller tjenesteydelser, vil der blive lagt vægt på, om disse varer eller tjenesteydelser har en indbyrdes sammenhæng som f.eks. transportydelse.

Hvor virksomhedens samlede forpligtelser i forbindelse med de uindfrieede elektroniske penge på intet tidspunkt overstiger et beløb der modsvarer værdien af 5 mio. euro, kan de elektroniske penge efter forslaget til nr. 2 udstedes af virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Denne bestemmelse er derfor en undtagelse til e-pengedirektivets krav om, at elektroniske penge kun kan udstedes af kreditinstitutter, Danmarks Nationalbank og offentlige myndigheder. En udsteder af elektroniske penge, der på intet tidspunkt har uindfrieede elektroniske penge for et beløb der modsvarer værdien af over 5 mio. euro kan derfor nøjes med at ansøge om en begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge. Ved uindfrieede elektroniske penge forstås de af virksomheden udstedte elektroniske penge, som indehaveren af de elektroniske penge endnu ikke har anvendt. For virksomheder, der er i drift ved lovens ikrafttræden, skal grænseværdien på et beløb der modsvarer værdien af 5 mio. euro beregnes på baggrund af det senest reviderede regnskab og en budgetprognose for det første regnskabsår, mens vurderingen ved nystartede virksomheder skal foretages på baggrund af en budgetprognose for det første regnskabsår.

Efter forslaget til stk. 2 bortfalder en tilladelse til at yde aktiviteter omfattet af § 39 q, stk. 1, nr. 2, første gang e-pengeinstituttets samlede forpligtelser i forbindelse med uindfrieede elektroniske penge

overstiger et beløb der modsvarer værdien af 5 mio. euro. Hvis virksomheden senest 30 dage senere søger tilladelse efter § 39 a, kan virksomheden dog fortsætte sin aktivitet i henhold til § 39 p. Efter forslagets § 39 r, stk. 2, skal virksomheden endvidere underrette Finanstilsynet i disse tilfælde. Opnår virksomheden ikke en ny tilladelse, må den indstille sin e-pengevirksomhed.

Det foreslåede stk. 3 indeholder en bemyndigelse til Finanstilsynet til at fastsætte regler om sikring af midler modtaget fra brugerne af de elektroniske penge for så vidt angår e-pengeinstitutter med begrænset tilladelse. Bestemmelsen forudsættes anvendt, hvis der i forbindelse med administrationen af reglerne om begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge skulle vise sig et behov for regler svarende til, hvad der gælder for e-pengeinstitutter, jf. forslagets § 39 l.

Selvom virksomheder med begrænset tilladelse ikke skal søge om tilladelse til at udstede elektroniske penge, som de øvrige virksomheder, der er nævnt i lovens § 2, stk. 1 og forslagets § 2 a, stk. 1, skal de alligevel følge lovens regler i kapitel 8 om god skik, registrering og behandling af personoplysninger, se hertil også lovforslagets § 39 t.

§ 39 r

Et e-pengeinstitut med begrænset tilladelse er, jf. forslaget til stk. 1, forpligtet til snarest muligt at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af den begrænsede tilladelse.

Hvis Finanstilsynet i forbindelse med behandlingen af ansøgningen har indhentet yderligere oplysninger og lagt disse til grund ved meddelelse af tilladelse, skal ændringer i disse oplysninger også meddeles Finanstilsynet.

Det følger af bestemmelsen, at kun ændringer i oplysninger, som tilsynet har lagt til grund ved meddelelse af tilladelse, skal meddeles til Finanstilsynet. Meddelelsespligten omfatter derfor ikke enhver ændring i oplysninger, som er indeholdt i det materiale, som Finanstilsynet har modtaget. Eksempler på ændringer, der ikke skal meddeles Finanstilsynet, kan være ændringer i telefonnummer, e-mail-adresse samt ændringer i forretningsgange, der ikke har betydning for at sikre efterlevelsen af lovgivningen. Sker der derimod ændringer i antallet af omfattede virksomheder, som accepterer de elektroniske penge, så der ikke længere foreligger elektroniske penge med begrænset anvendelse, eller indtræder der et nyt bestyrelsesmedlem, skal Finanstilsynet underrettes.

Som et særligt tilfælde, hvor en virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge skal give meddelelse til Finanstilsynet, foreslås det i stk. 2, at en virksomhed, der har begrænset tilladelse omfattet af forslagets § 39 q, stk. 1, nr. 2, skal underrette Finanstilsynet, så

snart de samlede forpligtelser i forbindelse med uindfriede elektroniske overstiger et beløb der modsvarer værdien af 5 mio. euro.

En virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, skal efter forslaget til stk. 3 en gang om året indsende en erklæring om, at virksomheden opfylder betingelserne til at få tilladelse efter § 39 p samt oplysning om de samlede udestående elektroniske penge. Erklæringen skal være underskrevet af virksomhedens bestyrelse og direktion. Hvis virksomheden ikke drives i selskabsform, skal erklæringen underskrives af den daglige ledelse. Selvom virksomhederne er forpligtede til løbende at sikre, at betingelserne for at opretholde en tilladelse er opfyldt, sikrer forslaget til stk. 3, at virksomheden overfor Finanstilsynet en gang om året erklærer, at dette er tilfældet.

Med det foreslåede stk. 4 bemyndiges Finanstilsynet til at fastsætte regler om hvilke ændringer, der skal underrettes om i henhold til stk. 1. Det er formålet med denne bemyndigelsesbestemmelse at give Finanstilsynet mulighed for at præcisere, hvilke ændringer i de oplysninger, som tilsynet har modtaget, tilsynet skal orienteres om. Herved sikres det, at ikke enhver lille ændring i materialet skal indberettes til tilsynet.

§ 39 s

Forslagets § 39 s omhandler udstedelse og indløsning af elektroniske penge og gennemfører e-pengedirektivets artikel 11. Bestemmelsen finder også anvendelse på andre virksomheder end e-pengeinstitutter omfattet af forslaget § 2 a.

Det følger af stk. 1, at de elektroniske penge ikke må udstedes til overkurs, hvilket betyder, at det indbetalte beløb er større end det krav, som indehaveren af de elektroniske penge har mod udstederen af elektroniske penge.

Stk. 2 giver indehaveren af de elektroniske penge en ret til at få tilbagebetalt restværdien af de elektroniske penge til pålydende værdi. Udstedere af elektroniske penge kan tilbagebetale restbeløbet i sedler og mønter eller ved overførsel til en konto i et pengeinstitut.

Efter stk. 3 er det muligt for indehaveren af de elektroniske penge, at få hele restbeløbet udbetalt i de tilfælde, hvor de elektroniske penge udløber, dvs. at de elektroniske penge ikke længere kan anvendes, eller i op til et år efter udløbet af de elektroniske penge. Det er som udgangspunkt ikke muligt for udstedere af elektroniske penge at kræve gebyr ved indløsningen af de elektroniske penge. Der er dog fastsat tilfælde, hvor det er muligt at opkræve gebyr, nemlig hvis indehaveren af de elektroniske penge ønsker indløsning inden de elektroniske penge udløber eller i tilfælde, hvor der er gået mere end et år efter udløbet af de elektroniske penge. Der kan derfor ikke kræves gebyr, hvis der anmodes om indløsning efter stk. 3.

Det opkrævede gebyr skal være proportionalt og svare til de faktiske omkostninger for udstederen af de elektroniske penge. Der må derfor ikke beregnes en fortjeneste ved indløsningen. Det må antages, at de nødvendige omkostninger normalt vil være meget små, da der er tale om en simpel transaktion. Det er udstederen, der skal dokumentere, at gebyret står i rimeligt forhold til de faktiske udgifter. Retten er gældende i de elektroniske penges gyldighedsperiode og i et år efter gyldighedsperiodens udløb. Hvis der ikke er aftalt en gyldighedsperiode gælder bestemmelsen til enhver tid.

Den foreslåede stk. 5 stiller krav om, at betingelser for indløsning og eventuel opkrævning af gebyr klart skal fremgå af aftalen mellem udsteder og indehaver af de elektroniske penge. Oplysningerne skal gives til indehaveren, inden aftalen afsluttes. Er der tale om en internetudbyder, kan betingelserne fremgå af udstederens hjemmeside.

Efter forslaget's stk. 6 er det en betingelse for indløsning i henhold til stk. 2 og 3, at det klart fremgår af aftalen mellem udstederen og indehaveren, at der kan opkræves eventuelle gebyrer. Det følger heraf, at udstederen ikke kan opkræve gebyrer, hvis dette ikke klart fremgår af aftalen. Dette stemmer tillige overens med principperne om god skik.

§ 39 t

Bestemmelsen henviser til, at lovens § 84 om god skik tillige finder anvendelse på udstedere af elektroniske penge. Det foreslås derfor med § 39 t, at virksomheder, der udsteder elektroniske penge, skal drives i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis inden for virksomhedsområdet.

Bestemmelsen i § 84 svarer til de bestemmelser om god skik, der findes i lovgivningen på det finansielle område. God skik-regler har til formål at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet og vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked.

Henvisningen til § 84, stk. 2, medfører, at økonomi- og erhvervsministeren kan fastsætte nærmere regler om redelig forretningsskik og god praksis for virksomheder, der udsteder elektroniske penge.

Til nr. 13 (lov om betalingstjenester § 51, stk. 6)

Det foreslås at ophæve § 51, stk. 6, om udbetaling af betalingsmidlers restværdi under særlige omstændigheder, fordi denne bestemmelse erstattes af forslaget til § 39 s om indløsning af elektroniske penge.

Til nr. 14 (lov om betalingstjenester § 88, stk. 1, nr. 1)

Ændringen er en konsekvens af ændringen af § 88, stk. 3 og 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 16. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 15 (lov om betalingstjenester § 88, stk. 1, nr. 2)

Ændringen er en konsekvens af ændringen af § 88, stk. 3 og 4, jf. lovforslagets § 1, nr. 16. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 16 (lov om betalingstjenester § 88, stk. 1, nr. 3 og 4)

Bestemmelsen gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 13.

I henhold til det foreslåede stk. 1 skal Finanstilsynet oprette et offentligt register over virksomheder, der har fået tilladelse som e-pengeinstitutter i Danmark, samt disses institutters og filialer, og over virksomheder, der har fået begrænset tilladelse som udsteder af elektroniske penge i henhold til forslaget §§ 39 p–39 q.

Filialer skal ikke registreres i et offentligt register i andre medlemsstater end i den medlemsstat, hvor e-pengeinstituttet er registreret (instituttets hjemland). Alle forretningssteder i samme medlemsstat, som er oprettet af et e-pengeinstitut med hovedkontor i en anden medlemsstat betragtes som én filial.

Til nr. 17 (lov om betalingstjenester § 90, stk. 2)

Forslagets § 90, stk. 2, gennemfører e-pengedirektivets artikel 3, jf. betalingstjenestedirektivets artikel 12.

Forslaget omhandler Finanstilsynets muligheder for at inddrage en tilladelse givet i medfør af forslaget § 39 a som e-pengeinstitut eller en begrænset tilladelse som udsteder af elektroniske penge givet i medfør af forslaget § 39 p.

Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget § 39 b, hvoraf det fremgår, at e-pengeinstituttet er forpligtet til at underrette Finanstilsynet, hvis der indtræder ændringer i forhold til de oplysninger, som Finanstilsynet har modtaget og lagt til grund ved meddelelse af tilladelse. Underretning skal ske på forhånd, hvis ændringen må betragtes som væsentlig. I andre tilfælde skal underretning finde sted snarest muligt. En tilsvarende underretningspligt gælder for virksomheder med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge, jf. forslaget § 39 r.

I henhold til stk. 2, nr. 1, kan en tilladelse inddrages, hvis virksomheden ikke gør brug af tilladelsen inden for en frist af 12 måneder, udtrykkeligt giver afkald på at gøre brug af tilladelsen, eller ikke

har udøvet virksomhed som e-pengeinstitut eller virksomhed med begrænset tilladelse til at udstede elektroniske penge i en periode på over seks måneder.

Efter stk. 2, nr. 2, kan en tilladelse inddrages, hvis den er opnået på baggrund af urigtige oplysninger eller på anden uredelig vis. Det er en forudsætning, at forholdet har haft en vis betydning for Finanstilsynets beslutning. Endvidere er det en forudsætning, at oplysningerne har været bevidst urigtige. Er det sidste ikke tilfældet, må Finanstilsynet vurdere forholdet efter nr. 3.

I henhold til stk. 2, nr. 3, kan en tilladelse inddrages, hvis virksomheden ikke længere opfylder betingelserne for meddelelse af tilladelse som beskrevet i forslaget § 39 a og 39 p-q.

Endeligt kan en tilladelse inddrages i henhold til stk. 2, nr. 4, hvis virksomheden ikke overholder lov om forebyggende foranstaltninger mod hvidvask af udbytte og finansiering af terrorisme. Der forudsættes en høj grad af væsentlighed, hvis inddragelse af tilladelse skal finde sted med henvisning hertil.

Til nr. 18 (lov om betalingstjenester § 106, stk. 1)

Det foreslås at indsætte en henvisning til § 39 s i § 106, stk. 1, der opregner hvilke bestemmelser om betalingstjenester, der finder anvendelse på betalingssurrogater, således at også § 39 s er omfattet heraf.

Til nr. 19 (lov om betalingstjenester § 107, stk. 1)

Efter den gældende straffebestemmelse i lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1, straffes overtrædelse af reglerne for udstedere af elektroniske penge §§ 308, stk. 1, 2 og 7, 309, 310, 317, stk. 1 og stk. 3, 1. pkt., 320, stk. 1, 321, 322, stk. 2, 329 og 331 med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Overtrædelse af bestemmelserne vedrører kravet om tilladelse.

Efter den gældende § 107 i lov om betalingstjenester straffes overtrædelser af § 2, 7, stk. 1, 1. pkt., 8 og 10, 21, stk. 1 og 3, 22, stk. 1, og 39, stk. 1-3, med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, medmindre højere straf er forskyldt efter den øvrige lovgivning. Der er tale om overtrædelser, som har tilknytning til tilladelsen – både de formelle krav til at tilladelsen gives samt det forhold, at en virksomhed udsteder elektroniske penge uden tilladelse.

Efter § 107, stk. 2 og 3, straffes øvrige overtrædelser af lov om betalingstjenester med bøde. Disse bestemmelser vedrører selve reguleringen af betalingsinstitutterne, som har tilladelse, såsom regler for outsourcing, ledelse og indretning af virksomheden, betingelser for ydelse af kredit, anvendelse af agenter mv.

Med forslaget straffes overtrædelse af de bestemmelser, som i lov om finansiel virksomhed § 373 straffes med bøde eller fængsel indtil 4 måneder, på tilsvarende måde efter overførsel af bestemmelserne til lov om betalingstjenester. Med ændringen skal de øvrige bestemmelser, som vedrører selve reguleringen af virksomheder med tilladelse og bl.a. henviser til allerede gældende regler i lov om betalingstjenester, og som efter den gældende stk. 2 straffes med bøde, tilsvarende straffes med bøde.

Til nr. 20 (lov om betalingstjenester § 107, stk. 1)

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 19. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 21 (lov om betalingstjenester § 107, stk. 2)

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 19. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 22 (lov om betalingstjenester § 107, stk. 3)

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 19. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 23 (lov om betalingstjenester § 109 a)

Den foreslåede bestemmelse indeholder en overgangsbestemmelse for juridiske personer, der inden den 1. januar 2011 har påbegyndt virksomhed, som efter lovens ikrafttræden vil kræve tilladelse efter § 39 a. Disse selskaber kan fortsætte deres virksomhed her i landet og i en hver anden medlemsstat uden tilladelse indtil den 30. oktober 2011. Inden denne dato skal Finanstilsynet have modtaget en ansøgning om tilladelse fra selskabet, som behandles i henhold til forlagets bestemmelser herom.

Stk. 2 indeholder en overgangsbestemmelse for virksomheder, som inden den 1. januar 2011 er påbegyndt virksomhed omfattet af § 39 p. Disse selskaber kan indtil den 30. april 2012 fortsætte denne virksomhed uden tilladelse

Til nr. 24 (lov om betalingstjenester bilag 2, metode D)

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 12 (§ 39 g).

Til § 2

Til nr. 1 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 10)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 2 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 14)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 3 (lov om finansiel virksomhed § 1, stk. 15)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 4 (lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 6)

Ændringen gennemfører e-pengedirektivets artikel 20. Det foreslås, at udstedere af elektroniske penge bliver omfattet af definitionen af ”finansieringsinstitut” i lov om finansiel virksomhed § 5, stk. 1, nr. 6. Ændringen skal læses i sammenhæng med ændringen i lovens bilag 2, jf. lovforslaget § 2, nr. 13.

Til nr. 5 (lov om finansiel virksomhed § 61, stk. 5, nr. 2)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 6 (lov om finansiel virksomhed kapitel 19)

Ændringen gennemfører e-pengedirektivets artikel 20. Det foreslås, at kapitel 19 om udstedere af elektroniske penge i lov om finansiel virksomhed ophæves, da det nye e-pengedirektiv gennemføres i lov om betalingstjenester. Kapitel 19 gennemfører direktiv 2000/46/EF, som ophæves ved ikrafttrædelse af det nye e-pengedirektiv.

Til nr. 7 (lov om finansiel virksomhed § 354 b, stk. 2)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 8 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 24)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til lov om betalingstjenester og elektroniske penge.

Den foreslåede ændring er tillige en konsekvens af, at beløbene i de øvrige numre i § 361, stk. 1, af hensyn til beregningen af gebyrerne, er angivet i 2004-niveau, og ikke i 2010-niveau. Der er med ændringen ikke tilsigtet en materiel ændring af bestemmelsen, ej heller ændring i gebyrniveauet.

Til nr. 9 (lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, nr. 26 og 27)

Ændringen gennemfører e-pengedirektivets artikel 20. Det foreslås, at indsætte hjemmel i lov om finansiel virksomhed § 361, stk. 1, til at opkræve en årlig afgift for e-pengeinstitutter og e-pengeinstitutter med begrænset tilladelse.

For e-pengeinstitutter foreslås en årlig afgift på 60.000 kr., som svarer til den afgift, som gælder for betalingsinstitutter. Der er herved lagt vægt på, at der skal føres et løbende tilsyn med, at disse virksomheder lever op til lovens krav til at opnå en tilladelse som e-pengeinstitut, herunder lovens kapitalkrav.

For e-pengeinstitutter med begrænset tilladelse foreslås en årlig afgift på 6.000 kr., som svarer til den afgift der er fastsat for virksomheder med begrænset tilladelse til at udbyde betalingstjenester. Der er herved lagt vægt på, at en sådan tilladelse gives på lempeligere vilkår end der gælder for en tilladelse til at drive virksomhed som investeringsrådgiver, hvor afgiften udgør 10.000 kr. For de øvrige virksomheder, der er omfattet af lov om betalingstjenester, dvs. kreditinstitutter og udstedere af elektroniske penge, opkræves afgiften efter de almindelige bestemmelser i § 391, stk. 1, nr. 8, § 393 og § 394 i lov om finansiel virksomhed. Afgiftsbestemmelsen vil blive taget op til revision efter en årrække med henblik på at vurdere, om erfaringerne med lov om betalingstjenester bør føre til en ændring af afgiftsbestemmelsen.

Til nr. 10 (lov om finansiel virksomhed § 373, stk. 1)

Ændringen er en konsekvens af ophævelsen af kapitel 19, jf. lovforslagets § 2, nr. 6, som med dette lovforslag med visse ændringer foreslås overført til lov om betalingstjenester. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 11 (lov om finansiel virksomhed bilag 1, nr. 3)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 12 (lov om finansiel virksomhed bilag 2, nr. 4)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til nr. 13 (lov om finansiel virksomhed bilag 2, nr. 15)

Ændringen gennemfører e-pengedirektivets artikel 20. Det følger af forslaget, at udstedere af elektroniske penge bliver omfattet af bilag 2 i lov om finansiel virksomhed om kreditinstitutvirksomhed.

Til § 3

Til nr. 1 (hvidvaskloven § 20, stk. 1, nr. 5)

E-pengedirektivets artikel 19 foreskriver, at artikel 11, stk. 5, litra d, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF af 26. oktober 2005 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge og finansiering af terrorisme (3. hvidvaskdirektiv) ændres. Bestemmelsen er gennemført i § 20, stk. 1, nr. 5, i hvidvaskloven og undtager – indenfor nærmere angivne grænser – elektroniske penge fra hvidvasklovens legitimations krav.

Det foreslås at hæve beløbsgrænsen for ikke genopladelige kort, således at de er undtaget fra legitimationskravet i hvidvaskloven, hvis der maksimalt kan hæves et beløb der modsvarer værdien af 250 euro. Den nuværende beløbsgrænse er et beløb der modsvarer værdien af 150 euro.

Derudover indsættes der en ny undtagelse, som undtager ikke-genopladelige kort, som kun kan anvendes i Danmark, hvis der maksimalt kan lagres et beløb der modsvarer værdien af 500 euro.

Til nr. 2 (hvidvaskloven bilag 1, nr. 4)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til § 4

Til nr. 1 (lov om visse forbrugeraftaler § 9, stk. 3)

Ændringen er en konsekvensrettelse på baggrund af lovforslagets § 1, nr. 2, hvoraf følger, at titlen på lov om betalingstjenester ændres til lov om betalingstjenester og elektroniske penge. Der er ikke tilsigtet nogen materiel ændring af bestemmelsen.

Til § 5

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 2011.

Til § 6

Ændringerne af lov om finansiel virksomhed finder ikke direkte anvendelse for finansielle virksomheder og finansielle holdingvirksomheder på Færøerne og i Grønland. De ændringer, der følger af EU-retsakter finder ikke direkte anvendelse for finansielle virksomheder på Færøerne og i Grønland. Forslagene ændrer imidlertid i bestemmelser i lov om finansiel virksomhed, som også er sat i kraft på Færøerne og i Grønland. Ændringerne kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvist i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.